

וּלְקָאֵם (Welcome) !!

מחזה מאת נעם גיל

כל הזכויות שמורות

2024

רשימת דמויות –

אלפרד – קבלן מבוגר בסוף שנות החמישים לחייו.

דניאל – זוגתו של אלפרד, בחורה צעירה בסוף שנות העשרים לחייה.

וויליאם – איש עסקים ערבי ישראלי מבוגר, בן גילו של אלפרד.

עומאר – בחור בסוף שנות העשרים לחייו.

סאלח – בן גילו של עומאר.

על הבמה –

זהו סלון ביתם של אלפרד ודניאל – קבלן מבוסס וראוותני וזוגתו הצעירה.

הבית ממוקם בלבה של שכונה ערבית. הסלון משרה אווירה נובורישית ומעוטר באלמנטים בעלי דימוי "אוריינטלי" ורוחני (מעין שילוב בלתי אפשרי של תרבות ערבית מזרח תיכונית עם תרבות הודית עתיקה).

הערה: רוב המחזה מדובר בעברית. החלקים שמדוברים בערבית מתורגמים, לנוחיות הקוראים, לעברית.

הרפליקות שבערבית לא יהיו מתורגמות במהלך ההצגה ויהיו מובנות רק לאלו בקהל, בדומה לדמויות שעל הבמה, המדברים ערבית. מי שלא מבין ערבית, בעיה שלו.

תמונה 1

אלפרד יושב על הכורסא, וויליאם ודניאל על הספה שליד.

אלפרד, נראה חיוור, יושב בחלוק בית, שחושף מעט מהחזה העירום שלו. על החזה מודבקת תחבושת לבנה עבה.

דניאל, בחורה צעירה ויפה בעלת מראה אתלטי. אין ספק שהיא המסקרנת מבין השלושה. וויליאם לבוש בחליפה ועניבה.

אלפרד: על מה אנחנו מדברים בסופו של דבר? אנחנו מדברים על עתיד המדינה. אנחנו מדברים על עתיד הילדים שלנו, שלי ושלך, הילדים הטובים. אתה איתי?

וויליאם לא מגיב.

אלפרד: אני מדבר על העתיד, וויליאם, על העתיד של השכונה הזו, של החברה שלנו.

וויליאם לא משתף פעולה.

אלפרד: על העתיד!! אני מדבר על ה... רוצה לשתות משהו?

וויליאם נד בראשו.

אלפרד: קפה? תה? ספרייט?

וויליאם: אני בסדר.

אלפרד: בטוח?

וויליאם מהנהן.

אלפרד: אתה צריך להבין, אני נלחמתי על המדינה הזו במלחמת לבנון, באינתיפאדה הראשונה, השנייה. הייתי תמיד בחזית כי האמנתי, בתוך תוכי האמנתי שיש משהו במדינה הזו ששווה להילחם בשבילו... אבל אם תשאל אותי בשביל מה יש לי להילחם עכשיו? מה באמת שווה את המאבק במדינה המחורבנת הזו? השכונה הזו, הבית שלי, המשפחה – זה מה שחשוב.

וויליאם עדיין לא משתף פעולה.

אלפרד (מצביע על השטיח שברצפה): השטיח הזה, מאיפה הוא נראה לך?

וויליאם: לא יודע.

אלפרד: נחש.

וויליאם: לא מבין בשטיחים.

אלפרד: זרוק מקום.

וויליאם: סוריה.

אלפרד: למה סוריה?

וויליאם לא משיב.

אלפרד: מאיפה הבאת את סוריה עכשיו?

וויליאם: נראה סורי.

אלפרד: אתה יודע להבחין בין שטיח לשטיח?

וויליאם: על זה אתה רוצה לדבר? על שטיחים?

אלפרד: אתה יודע ממי קניתי אותו? מרוואן כ'אליפי מכיר? בטוח שאתה מכיר את מרוואן, הוא מכר לי את השטיח.

וויליאם: זה השטיח של מרוואן?

אלפרד: אתה יודע בן כמה השטיח הזה? זרוק מספר.

וויליאם לא משתף פעולה.

אלפרד: אם אני אגיד לך שהשטיח הזה הוא עוד מהתקופה העותומאנית, מה תגיד על זה? עוד מהתקופה הטורקית יעני.

וויליאם מחייך חיוך מינורי, כמעט לא מורגש.

אלפרד: השטיח הזה אצל הכי'אליפים יותר ממאה שנה. יותר ממאה שנה הוא אצלם. ואז אני באתי. אתה יודע כמה עלה לי השטח שלהם?

וויליאם: השטיח?

אלפרד: השטח, של הכי'אליפים. השטח שעליו בניתי את הבית הזה. כמה עלה לי, אתה יודע?

וויליאם נד בראשו.

אלפרד: מיליון מאתיים, מה אתה אומר על זה?

וויליאם לא מגיב.

אלפרד: וכמה שווה השטח?

וויליאם עדיין שותק.

אלפרד: זרוק מספר.

וויליאם: לא זרוק מספרים.

אלפרד: זרוק מספר.

וויליאם: תשע.

אלפרד: תוריד לשבע, ביום טוב שבע וחצי... אולי שמונה. וזה עוד לפני המס שזה מוריד עוד מאתיים. אני הוצאתי מהכיס מיליון מאתיים... (מדגיש) **מיליון מאתיים** רק על השטח, ארבע מאות מזה נתתי בשחור. שמעת על קבלן שנותן שלושים וכמה אחוז בשחור? וזה לא מרכז הכפר פה, נכון? לפחות עשרים דקות מעיר גדולה, נכון? אולי אפילו יותר והמחירים, טוב, אני לא צריך לספר לך. אני בן זונה אם לא הייתי קונה בשבע, נקי שבע, מחכה את השלוש שנים שהערך יעלה, מוכר פי חמש מהערך המקורי ומתחפף להרצליה פיתוח עם רווח נקי של שתיים וחצי, שתיים שש, אולי שתיים שמונה. אני טועה?

וויליאם לא משיב.

אלפרד: בטוח שאתה לא רוצה לשתות?

וויליאם: אני לא צמא.

אלפרד: אני מציע לך פה ספרייט.

שקט.

אלפרד: אז אמרתי לברואן, אמרתי לו "אני נדיב אתך, אני נותן לך פה הצעה שאף אחד אחר לא ייתן, אבל אני רוצה גם את השטיח." היית צריך לראות את מרוואן, מביט ככה בשטיח היפה שלו, שהאיר את כל הבית, ואז מסתכל עלי עם עיניים רטובות כאלה. מה אתה חושב שהוא אמר לי? "השטיח אצלנו מאז העותומאניים, אלפרד, עוד לפני הבריטים... אבא של סבא שלי קנה אותו, אבל אם אתה רוצה את השטיח, אלפרד, "ואני בן זונה אם העיניים שלו לא היו לחות, עומד לבכות יעני, מרוואן כאלפי אני מדבר איתך, "אם אתה רוצה את השטיח וזה חשוב לך אז קח אותו, אבל תתייחס אליו יפה." מה אתה אומר על זה? הוא ידע, הוא ראה לי בעיניים שלא משנה כמה כסף אני אביא לו, בלי השטיח אין עסקה. הוא היה פרגמטי. הוא ראה הזדמנות, הוא לקח אותה, אני לקחתי את השטיח וגם את השטח. מה אתה אומר על זה?

וויליאם לא מגיב.

אלפרד: אתה בטוח שאתה לא רוצה לשתות משהו? יש לנו ספרייט. (לדניאל) תביאי לו ספרייט.

וויליאם: אני לא רוצה ספרייט.

אלפרד: שטויות... אני יודע שאתה אוהב ספרייט. (לדניאל) תביאי לו ספרייט.

וויליאם: אני באמת לא רוצה...

אלפרד (לדניאל): לכי תביאי, אל תדאגי, הוא ישתה, כמו גדול הוא ישתה.

דניאל הולכת לעבר המטבח.

אלפרד: מה אתה אומר על הבית?

וויליאם: נחמד.

אלפרד: דניאל שלי עיצבה אותו.

וויליאם לא מגיב.

אלפרד: אם מישהו יעז שוב לפרוץ לבית הזה, וויליאם, הבן אדם הזה ייענש, מבין מה אני אומר? אני לא הולך להבליג יותר על הפריצות, על שבירת החלונות, על הצעקות של הילדים שלכם באמצע הלילה, על התקיפות... על הדקירה. אני לא הולך לוותר לכם יותר על כלום. שמעת אותי?

וויליאם: אתה מאיים עלינו?

אלפרד מביט בווייליאם, לא מגיב מפורשות למה שנאמר עכשיו. אחרי כמה שניות ארוכות הוא ממשיך.

אלפרד: יש לי פרויקטים עכשיו בראשון לציון, בהוד השרון, בחדרה. אני בן אדם שמכיר בני אדם ואני לא איש מדון, ממש לא. אתה יודע מה זה מדון?

וויליאם לא עונה.

אלפרד: מדון זה עימות, זה קונפליקט, מדון זה מלחמה. כל מה שאני רוצה לומר זה שאני איש של שלום, לא של מדון. אתה רואה את הבית הזה?

אלפרד מפנה את מבטו סביב, וויליאם עדיין מביט בו. דניאל חוזרת עם כוס הספרייט.

אלפרד: זה החיים שאני אוהב. שקט, שלוה, את האישה שלי לצדי, חלומות פשוטים, ברי השגה... (רואה את דניאל חוזרת עם הספרייט) תודה, מתוקה. בואי שבי.

דניאל מניחה את הכוס על השולחן ליד וויליאם ומתיישבת ליד אלפרד.

אלפרד: היו לי קונפליקטים בחיים שלי והקונפליקטים בדרך כלל הסתיימו לטובתי. תשאל עלי בחדרה, בראשון, בהוד השרון. הם יגידו לך אותו הדבר, אלפרד הוא בן אדם הגון אבל לא פראייר, אני לא פראייר... ועכשיו אנחנו מגיעים לעיקר.

וויליאם: מה העיקר?

אלפרד: אתה לא שותה?

וויליאם לא זז. אלפרד צופה בו. המשקה נותר על השולחן. שניהם מחכים. וויליאם עדיין לא שותה.

אלפרד: שאלתי אם אתה לא שותה.

וויליאם לוקח את המשקה. הוא מחזיק אותו, מביט בספרייט ולאחר שניות מעטות מניח אותו חזרה על השולחן מבלי ללגום מהכוס.

וויליאם: לא.

אלפרד: למה אתה לא שותה?

וויליאם: לא רוצה.

אלפרד: אתה לא רוצה ספרייט?

וויליאם: לא רוצה ספרייט.

אלפרד מתלבט אם להמשיך בחקירת הספרייט. בסופו של דבר הוא נכנע ופונה לדניאל.

אלפרד: דני, פתחי לי את התחבושת בבקשה.

דניאל: סליחה?

אלפרד: אני רוצה שתפתחי לי את התחבושת.

דניאל: עכשיו?

אלפרד: כן, אני רוצה שוויליאם יראה.

דניאל: אתה בטוח?

אלפרד מהנהן. דניאל רוכנת לעברו של אלפרד, פותחת את החלוק שלו. תחבושת גדולה מכסה את מרכז הבטן.

אלפרד: אתה עברת פעם ניתוח, וויליאם?

וויליאם: לא.

אלפרד (לדניאל): מה את מחכה? אל תדאגי, תמשיכי.

דניאל מתחילה לפתוח את התחבושת ולהתיר את נייר הדבק מבטנו. אלפרד מראה סימנים של כאב קטן מדי פעם, אך עומד בתהליך ההסרה בגבורה.

אלפרד: עוד חמישה ימים יורדים התפרים.

לאחר כמה שניות התחבושת נפתחת. אלפרד מתרומם בקושי רב. דניאל עוזרת לו בחלק האחרון של ההתרוממות. על בטנו של אלפרד מופיעה צלקת עמוקה ותפרים המכסים אותה. זהו אינו מראה נעים.

הוא נעמד מול וויליאם (פניו של וויליאם מקבילים לבטנו ולצלקתו של אלפרד). וויליאם מביט עצבני על הצלקת.

אלפרד: אתה רואה את זה?

וויליאם מתרומם, עצבני.

אלפרד: שאלתי אם אתה רואה את זה.

וויליאם מתחיל ללכת לעבר דלת הכניסה.

אלפרד: לאן אתה הולך? וויליאם... (וויליאם ממשיך ללכת) וויליאם!!!

וויליאם נעצר, פונה לאלפרד.

וויליאם: תפסיק לבזבז את הזמן שלי!!

אלפרד: אני רוצה שתראה.

וויליאם: שאני אראה מה? את החור שלך בבטן? למה זה צריך לעניין אותי? מה אתה רוצה ממני?

אלפרד: אני רוצה שתראה מה הילדים פה עשו לי.

וויליאם: הילדים?

אלפרד: כולם יודעים שאתה הבן אדם שאתו צריך לדבר.

וויליאם: מה אני קשור?

אלפרד: אתה ראש החמולה, לא?

וויליאם: איזה חמולה?

אלפרד: החמולה, נו... החמולה... כל החברה פה... הם סרים למרות... נו, למה אתה מקשה, וויליאם? כולם יודעים שהשכונה הזו שייכת לך. בגלל זה הזמנתי אותך לפה.

וויליאם: הילדים שלנו ילדים טובים!!!!

אלפרד: בוא, תחזור. עוד לא סיימנו.

וויליאם עדיין נותר במקומו.

אלפרד: בשביל שניישר את ההדורים, וויליאם, אנחנו צריכים לשבת כמו שני גברים וליישר... אתה יודע מה זה ליישר הדורים? זה אומר לקבור את כל מה שיש בינינו...

וויליאם: אין בינינו כלום.

אלפרד: אז תשב, לאן אתה הולך? בוא, שב.

אלפרד סוגר את החלוק שלו.

אלפרד: הנה סגרתני. בוא לא נסיים את זה ככה. שב איתי.

וויליאם חוזר ומתיישב היכן שישב. אלפרד מתיישב במקומו.

אלפרד: תעשה לי טובה ותשתה מהספרייט, אתה יודע, כאות ידידות.

וויליאם לא שותה. אלפרד מחכה. וויליאם לבסוף מרים את הכוס ולוגם מהמשקה לגימה סמלית.

אלפרד (לדניאל): את יכולה עכשיו לחבוש חזרה.

דניאל רוכנת לעברו וחובשת אותו חזרה.

אלפרד: מה שאני רוצה להגיד זה שאני לא מחפש...

דניאל: אל תזוז.

אלפרד (לא זו): מה שאני רוצה להגיד זה שאני לא מחפש עכשיו אחראים למה שקרה לי. אני מדבר אתך על הדקירה, ערסים בני שבע עשרה חשבו שהם הולכים לגמור אותי... אתה יודע מה? אני לא אנקוב בשמות. בוא רק נגיד שאני חושב שאתה יודע במי מדובר.

וויליאם: אני...

אלפרד: אני לא מעמיד אותך עכשיו למשפט. הייתי יכול לנקום אבל זה לא הסטייל שלי. אני רוצה שלום. דווקא עכשיו אני רוצה שלום, איך אני אתך? אבל שיהיה ברור, הנדיבות שלי היא חד פעמית.

וויליאם: זה לא מעניין אותי...

אלפרד (קוטע אותו): ובכל זאת, תרשה לי להבהיר לך את מצב העניינים החדש. אם יקרה שוב מה שקרה, אם מישהו מהערבים פה יעז להרים עלי או על הקרובים אלי יד, הבן אדם הזה ימות, קרוב משפחה שלך או לא, הבן אדם הזה יסיים את חייו. אנחנו מבינים האחד את השני?

וויליאם לא משיב. דניאל סיימה לחבוש.

אלפרד: אני רוצה שתעביר את זה הלאה. אם תבואו אלי בשלום, במיוחד עכשיו אם תבואו אלי בשלום, לא תמצאו חבר טוב ממני, איך אני אתך? אבל אם במלחמה... אתם לא רוצים לפתוח איתי במלחמה, סמוך עלי. הדלת שלי פתוחה בפניך ובפני כל השכנים שלנו מתי שתרצה או מתי שירצו. אני בן אדם שאוהב לעזור ואני רוצה להשקיע במקום הזה, בבית שלי ובשכנים שלי, במיוחד עכשיו... אם נעבוד ביחד אתם תראו שתוך כמה חודשים לא תהיה פה אשפה ברחובות, לא נהרות ביוב שמגיעים עד הבית, לא צינורות שבורים. אני אדאג לזה, אתה עוד תראה. עוד שנתיים המקום הזה ייהפך לגן עדן קטן. נוכיח לכל החארות שמסביבנו שאנחנו יכולים להסתדר, אנחנו ואתם, במיוחד עכשיו... אני מדבר אתך על עלייה בתשואה לכיוון ארבע ארבע, ארבע שש, אתה יודע מה? אם נחלוס בגדול נגיע גם לחמש אחד, חמש שתיים. מלחמה זה לא הסטייל שלי. זה גם לא צריך להיות הסטייל שלכם.

וויליאם: סיימנו?

אלפרד מהנהן. וויליאם מתרומם, אלפרד מתרומם אתו.

וויליאם: אז לפני שאני הולך, חשוב שגם אתה תבין משהו.

אלפרד: דבר איתי.

וויליאם (מצביע על השטיח שבו התגאה אלפרד): השטיח הזה, מרוואן השתיך עליו לפני שהוא נתן לך אותו.

אלפרד: סליחה?

וויליאם: לכולם הוא סיפר את זה. הוא נעמד על השטיח והשתיך עליו. ואתה רוצה לדעת עוד משהו? מרוואן קנה את השטיח הזה לפני ארבע שנים בשוק בעכו. כמה אתה חושב עלה לו השטיח הזה?

אלפרד לא מגיב.

וויליאם: נו, כמה? זרוק מספר.

אלפרד לא זורק.

וויליאם: מאה ארבעים שקל, וזה עוד שטיח שהציעו עליו באוריגינל מאתיים שבעים. אם אתה שואל אותי, לא שווה יותר ממאה עשר, מאה עשרים. אתה יודע מה? אם תחלוס בגדול זה אולי יגיע למאה שלושים... ביום טוב.

אלפרד: מרוואן אמר לך שהוא השתין עליו?

וויליאם הולך לשולחן. הוא לוקח את כוס הספרייט ושותה ממנה, לוגם את כל תכולתה בשלוק אחד. הוא הולך לעבר דלת הכניסה.

וויליאם: ועוד דבר, כדאי שתסגור את החלונות.

אלפרד: החלונות?

וויליאם: שמעתי שאתה לא סוגר את החלונות שלך כשאתה הולך לישון. לפעמים אתה גם לא נועל את הדלת ואתה גם מספר לכולם על החלונות ועל הדלת, שיידעו.

אלפרד: אני לא מפחד מאף אחד. אם מישהו רוצה לקפוץ לביקור אצלי בבית באמצע הלילה, וולקאם. רק כדאי שיידע מה ההשלכות. אני לא אגור בגטו.

וויליאם: בפנים, בתוך הלב שלך, אתה יודע שעשית טעות שבאת לפה, נכון? (אלפרד לא עונה) ואתה יודע, בפנים אתה יודע שזה שלא ייגמר טוב, מה שקורה פה.

אלפרד לא מגיב.

וויליאם (לדניאל): וגם את יודעת שעשיתם טעות, אני רואה את זה בעיניים שלך.

אלפרד: עזוב אותה.

וויליאם: שיהיה לשניכם ברור, אם אחד מהילדים פה ייפגע על ידכם או על ידי אחד מהחברים שלכם, איך אתם קוראים לזה? עין בעין?

אלפרד: עין תחת עין...

וויליאם: תחת, בדיוק. גם אנחנו יכולים להיות יהודים כשאנחנו רוצים.

שקט.

וויליאם: אנחנו לא הולכים לשום מקום. אז אני מקווה שאתה מנצל את הזמן הארוך שבו שכבת פה והבראת בשביל לשאול את עצמך שאלות.

אלפרד: איזה שאלות?

וויליאם: למה הגיע לך הסכין בבטן? מה עשית בשביל הדקירה? איפה האחריות שלך בכל העניין הזה? כי אתה לא חף מפשע.

אלפרד: אף אחד לא חף מפשע.

אלפרד מתרומם, מתקרב לווייליאם ומושיט לו את ידו. הם לוחצים ידיים.

וויליאם (מהנהן): להתראות.

וויליאם יוצא החוצה. דניאל ואלפרד נשארים לבד. הוא מתיישב חזרה בכיסא.

שקט.

דניאל הולכת לעבר השטיח, היא מתכופפת ומריחה אותו. היא מתרוממת, לוקחת את כוס הספרייט.

דניאל: אז מה עכשיו?

תמונה 2

הדירה חשוכה כמעט לחלוטין. הדבר היחידי הנראה הוא הנוף החלקי של השכונה שחשוף לקהל רק דרך החלון האחורי של הבית (במטבח). הנוף הלילי שנראה מאחור מספק את התאורה היחידה והמאוד מינימאלית של הבית.

לאחר שניות ארוכות של שקט, מופיע לפתע מבעד לחלון סאלח, בחור צעיר עם כובע גרב שחור. הבחור נעמד מאחורי החלון, מביט פנימה, מבטו קפוא, כאילו היה פסל דומם. לאחר כמה רגעים מצטרף אליו בחור נוסף, עומאר, גם הוא עם כובע גרב שחור.

גם הוא מביט דרך החלון פנימה. שניהם עומדים, מביטים האחד על השני לפני שמחליטים להיכנס פנימה.

הבחור הראשון, סאלח, מניח את ידיו על החלון. הוא מזיז אותו באיטיות ופותח אותו. הוא מסמן לעומאר שהוא נכנס. סאלח מתכופף לעברו ומרים את רגליו. סאלח נכנס פנימה דרך החלון, משתדל (ודי מצליח) לחדור בשקט מרבי.

הוא רוכן על השיש, מנסה לא לדרוך על הכלים שליד, מתקדם בצעדים איטיים לעבר הרצפה. בשלב מסוים הוא כמעט נתקל באחת הצלחות שליד. הוא מצליח להציל את הכלי ואת עצמו מנפילה.

סאלח נותן לעומאר את ידו ומושך אותו פנימה לתוך שטח הדירה, ביד השנייה הוא מזיז את הכלים הסמוכים בעדינות. עומאר כבר בפנים, נעמד על הרצפה.

שניהם עומדים בשטח המטבח, סוקרים את המשך הדירה.

סאלח מתחיל ללכת לעבר שטח הסלון עומאר הולך אחריו. סאלח מרים אגרטל כסוף שמונח על השידה הצדדית, הוא פותח מגירה שמתחת. עומאר עדיין במטבח, סוקר את הכלים הכסופים שבאזור.

לפתע אור צדדי (כנראה של המסדרון) נדלק. סאלח מיד ממהר לעבר המטבח, היכן שעומאר מצוי. שני הבחורים מתכופפים בבהלה מתחת לשידה במטבח.

דניאל יוצאת משטח חדר השינה שלה ושל אלפרד (שנמצא מחוץ לבמה בצדה השמאלי), לובשת טוניקה דקה שמסתירה גופייה לבנה רחבה ותחתונים צמודים. היא הולכת, עדיין אפופת שינה, לעבר המטבח. היא פותחת את דלת המקרר (בגבה לגנבים המסתתרים), מתכופפת, מוציאה בקבוק מים, שותה ממנו ומחזירה אותו חזרה למקרר.

היא חוזרת לאזור חדר השינה וסוגרת את אור המסדרון. שוב חשוך.

סאלח ועומאר מתרוממים שוב. הם לוחשים האחד לשני. עומאר מסמן לו על הבחורה, סאלח לא מבין, עומאר נראה זועם, סאלח מנסה לפייס אותו. בשלב מסוים עומאר מתרומם לעבר

השיש (במטרה לעזוב), אך סאלח תופס אותו, מסמן לו על הבית. עומאר נד בראשו. סאלח שוב תופס אותו, מניף שתי אצבעות ואז מפנה את ידו לחלון (מסמן לו "שתי דקות ויוצאים").

עומאר בסופו של דבר מתרצה. שניהם מתקדמים לעבר הסלון.

האור במסדרון שוב נדלק. סאלח ועומאר שוב מתכופפים מבוהלים.

דניאל יוצאת לעבר הסלון. היא מתקרבת ומפילה עצמה על הספה, לוקחת את שלט הטלוויזיה (שעומדת בחזית הבמה, לא נראית) ומדליקה אותה.

אורות המסך מאירים את גופה החשוף ברוב חלקיו. תוכנית לייף סטייל (מסוג אלה שמוקרנות מדי לילה בשעות הקטנות בערוצים המסחריים) נשמעת ברקע.

מנחה: איזה כיף לפגוש אתכם שוב ב"חיים בטוב" והיום יש לנו יום מיוחד. אני יודעת שתמיד אני פותחת ככה את התוכנית, "יש לנו יום מיוחד היום ויש לנו יום מיוחד היום", אבל היום באמת יש לנו יום מיוחד, הכי מיוחד. מה אין לנו היום? יש הכל מהכל, נדבר על כוכבים, נפתח בקלפים, נדבר על רוחניות, על צלוליטיס וכמובן על טרנדים חדשים בעולם האיפור. אז יאללה, בוא נצא לדרך עם הגאון האהוב עלי, האסטרולוג (צועקת בהתלהבות) דויד קווייקרו!!

דויד: אהלן, מאיה.

מנחה: אז ספר לנו, כי אני מתה לשמוע, מה הכוכבים מספרים?

דויד: יש לי בשורות קשות לאנשי ולנשות המאזניים.

מנחה: די!! אני מאזניים.

דויד: אנשים חזקים, אנשי המאזניים.

מנחה: Tell me about it.

דויד: אתם מנסים, ואפשר לראות את זה לכל אורך האופק הרוחני, לשמור על איזון מאוד עדין שבין חיים אישיים לבין קריירה...

סאלח מתרומם, מביט קדימה לעבר הטלוויזיה. ידו של עומאר תופסת את מעילו ומושכת את סאלח שוב למטה.

דויד: ...אבל דווקא המרדף הזה לעבר ההרמוניה, הרמוניה שראית אולי חסרת סיכוי, יוצר אין ספור דיסוננסים שמקשים על רבים מכם.

מנחה: אין ספור דיסוננסים?

דויד: ...כן, שמקשים על המהלך התקין של היום יום. העצה שלי הוא לעצור, לעמוד בפרץ של זרימת החיים ולנסות לחפש עוגנים, נקודות עצירה שבהן את פשוט עוצרת, עוצרת ומתבוננת, משקיפה על החיים שלך כמו תייר שנעמד באמצע האלפים האירופאיים בפעם הראשונה ותוהה על מקומו ביקום.

סאלח שוב מתרומם. ידו של עומאר שוב תופסת אותו, אך הוא אינו נענה למשיכה. הוא מתקדם קדימה באיטיות מהוססת.

עיניה של דניאל בינתיים הספיקו להיעצם (הם נעצמו שניות אחרי שפתחה כבר את הטלוויזיה).

סאלח עומד מאחוריה, מנופף בידיו (מוודא שהוא לא נצפה בהשתקפות של הטלוויזיה). עומאר מתרומם מאחוריו, מביט לצדדים, נראה מפוחד.

מנחה: כל כך נכון.

דויד: אנשי המאזניים ידועים במזג חם, קופצי באנגי פרועים שלא מביטים לאחור.

סאלח מסתובב לעברו ועושה תנועה של ראש שמוט על ידיים (מסמן לו שהיא ישנה). סאלח מסמן גם לעומאר שיתקרב לעברו, וכך גם עומאר עושה.

אלפרד (מבחוץ, צועק): דניאל!!!

עומאר וסאלח מיד מתכופפים, לא נראים.

דניאל פותחת את עיניה.

דניאל: מה?

אלפרד: בואי למיטה.

דניאל: עוד מעט.

אלפרד: מתי את באה??

דניאל: עוד מעט!!

אלפרד: מתי??

דניאל (צועקת): עוד מעט!!! עוד מעט!!!!

מנחה (בטלוויזיה): ומה בזוגיות?

דניאל חוזרת לבהייה הרדומה שלה בטלוויזיה.

דויד: אי שקט... אני רואה פה אי שקט רציני. מערבולות של אי שקט... דווקא בשבוע זה אנשי המאזניים מחפשים את היציבות אבל היציבות היא מהם והלאה...

מנחה: דווקא עכשיו?

דויד: אני רואה מערבולות שסוחפות אותנו לכל מיני כיוונים שונים, אלוהים אדירים מה שהתקופה הזו מבשרת.

מנחה: אילו כיוונים?

דויד: עבודה, משפחה, הרצון למימוש עצמי שעומד בהתנגשות אקוטית עם הרצון לרצות, להיות אנשי המשפחה הטובים והנאמנים שהחברה מצפה מאתנו להיות. שבוע לא קל הולך לעבור על אנשי המאזניים.

מנחה: אתה הורג אותי.

עיניה של דניאל שוב נעצמות. שניות לאחר מכן גופו של סאלח עולה שוב. הוא מתקרב לדניאל, נעמד בצד, בוהה קדימה. הוא מסתובב לעומאר ומסמן לו שיתרומם. עומאר מתרומם ומתקרב לעבר גופה הישן של דניאל.

עומאר מסמן לסאלח שהוא הולך. סאלח עוצר אותו. הוא מסמן לו שיחכה לשנייה. עומאר נעצר. סאלח מחייך אליו ומוריד את כובע הגרב שלו שמסתיר את הפנים שלו.

עומר מביט עליו מבולבל, סאלח מסמן לו שיהיה בשקט. הוא מתקרב אל גופה של דניאל ורוכן לעברה.

עומאר תוך כדי סוקר את תכולת הבית. סאלח יושב לצדה של דניאל, שעדיין ישנה. הוא מביט בה כאילו הייתה יצירת אמנות נדירה. במעבה הסלון עומאר מרים תוך כדי אגרטל שמונח על השידה בקצה הסלון, לאחר מכן הוא מרים קערה צבועה השוכבת בסמוך לאגרטל. סאלח בוהה במחשוף של דניאל, מנסה לזכות בהצצה בשדיה.

סאלח (לוחש, כמעט לא נשמע): עומאר?

עומאר מתקרב לסאלח ומביט גם הוא בשדיה של דניאל. ירדן לפתע לוקחת את ידו של סאלח, מתוך שינה, ונאחזת בה, כאילו הייתה שייכת לאהוב שלה. סאלח תקוע, הוא מסמן לעומאר שישחרר אותו. עומאר מביט בה, משועשע. סאלח לא שותף לבדיחה, נראה לחוץ. דניאל מתעטפת ביד בחום ובאהבה, עדיין מתוך שינה.

לפתע אלפרד יוצא מחדרו ומביט בשני הפורצים שרוכנים מעל אשתו. הוא לא אז, פשוט מביט בהם, צופה בהתרחשות. הם עומדים בגבם אליו, לא מבחינים בקיומו, מביטים באשתו.

לאחר כמה שניות אלפרד חוזר לעבר חדר השינה.

הדברנים בטלוויזיה ממשיכים.

דויד: אני מדבר אתך על סערה, על מערבולת, על אי שקט, על גלים מתנפצים, על מה שלא תרצי. תכלס, הולכת לשטוף אתכן כזו סערה.

מנחה: אימאלה. אתה מפחיד אותי.

דויד: זה בכוכבים.

מנחה: ומתי נגיע לנחלה?

דויד: זה ייקח זמן עד שיימצא התרופה לאנשי המאזניים, מה שהם צריכים.

דניאל עדיין נאחזת בידו של סאלח. עיניה עדיין סגורות. סאלח מנסה להשתחרר ממנה, עומאר עדיין מביט בהם, משועשע.

מנחה: ומה אנשי המאזניים צריכים?

אלפרד: אפשר לעזור לכם?

דויד: במילה אחת? טלה.

אורות הבית נדלקים לפתע.

דניאל פותחת את עיניה, מביטה בסאלח.

היא מתחילה לצרוח, אך הוא מיד סותם את פיה.

סאלח: امسكلها ايديها (תפוס לה את הידיים).

אלפרד עומד בכניסה לחדר שינה, מביט בנעשה. הוא אוחז בידו אקדח.
עומאר וסאלח מביטים בו מבוהלים. סאלח מרתק את דניאל לספה. היא מנסה להילחם אתו עם השלט של הטלוויזיה, שבינתיים נכבתה.
אלפרד עדיין לא זז, נשאר קפוא במקומו.
דניאל מצליחה להשתחרר מאחיזתו של סאלח וצועקת.
סאלח שוב חוסם את פיה, מרים אותה ונעמד מאחוריה.
עומאר מתקרב לאלפרד שמרים לפתע את ידו, שמחזיקה באקדח המכוון לעומאר.
עומאר נעצר, מבוהל.
עומאר הולך אחורה. אלפרד מכוון לעברו של סאלח את האקדח.

אלפרד: שחרר אותה.

סאלח: אנחנו משחררים אותה והולכים מפה.

אלפרד: אתם לא הולכים לשום מקום.

סאלח: תוריד ת'אקדח.

אלפרד: שחרר אותה, אמרתי.

סאלח: תוריד את האקדח. (לעומאר) افتح الباب (פתח את הדלת).

עומאר הולך לעבר הדלת.

אלפרד: לאן אתה הולך?

עומאר ממשיך ללכת לעבר הדלת.

אלפרד (צועק): היי!!!

דניאל נאבקת בסאלח, נושכת אותו בידו ומכה בו בבטן. היא מצליחה להשתחרר. סאלח רודף אחריה, אך אלפרד מתקרב אליו עם אקדחו מושט קדימה. סאלח נעצר ואתו חברו.

אלפרד: שאלתי אותך לאן אתה הולך.

דניאל רצה ונעמדת ליד אלפרד, בוכה, המומה. אקדחו של אלפרד עדיין מכוונת לפורצים.

אלפרד: הכול בסדר?

דניאל: הוא נגע בי?

אלפרד: לא שמת לב?

דניאל: לא...

אלפרד: הוא...

עומאר וסאלח מתקרבים לעבר הדלת, אלפרד מתקרב אליהם עם אקדחו מופנה אליהם.

אלפרד: היי, לא שמעתם אותי? אמרתי לא לזוז.

סאלח ועומאר נעצרים.

אלפרד: תורידו תיכובעים.

סאלח ועומאר מעלים את הכובעים וחושפים את פניהם. אלפרד סוקר את פרצופם לכמה שניות וממשיך.

אלפרד: תרימו שניכם את החולצות.

עומאר וסאלח מביטים האחד על השני, מבולבלים.

אלפרד (צועק): יאללה!!! להרים ת'חולצות.

סאלח ועומאר מרימים את החולצות שלהם.

אלפרד: להסתובב...

סאלח ועומאר מסתובבים.

אלפרד: מי שזז חוטף כדור.

עומאר מסתובב לעברו.

אלפרד: לא לזוז, אמרתי!!!

עומאר: אין לנו כלום.

אלפרד: בטוח? תראו לי את הכיסים.

שניהם מוציאים את הכיסים שלהם החוצה, חושפים את שרוולי המכנסיים שלו. אין להם נשק.

אלפרד: יפה. (לסאלח) אתה, בוא הנה.

סאלח (מסתובב לעברו): למה?

אלפרד: בוא הנה!!

סאלח: תן לנו ללכת, והכול יהיה בסדר. לא תראה אותנו יותר.

אלפרד: בוא לפה, אמרתי...

סאלח: למה?

דניאל: אלפי...

אלפרד: כי אם אתה לא תבוא לפה, (מנופף לעברו באקדח) אני משתמש בזה.

סאלח מתקרב בהיסוס, בצעדים מדודים, נעמד מול אלפרד ודניאל.

דניאל: מה אתה עושה?

אלפרד: תביאי ת'שֶׁלֶט.

דניאל: בוא נקרא למשטרה...

אלפרד (לסאלח): מה אתה אומר, שנקרא למשטרה?

סאלח: לא.

אלפרד (לדניאל): הוא לא רוצה שנקרא למשטרה, בייבי. אני והוא מבינים האחד את השני.

דניאל: אל תתחיל עם השטויות...

אלפרד: תביאי ת'שֶׁלֶט.

דניאל: בוא נסיים עם זה, אלפרד...

אלפרד: תביאי ת'שֶׁלֶט, דניאל.

דניאל: הם לא הבעיה שלנו, בוא נקרא למשטרה...

אלפרד (עצבני, מנסה לשמור על קור רוח): דני, אני מבקש שתביאי את השלט.

דניאל: ...שהמשטרה תטפל בהם!!

אלפרד (מנסה לא לאבד עשתונות): את השלט. תביאי את השלט. תביאי את ה... דני, את השלט, תביאי בבקשה את ה... השלט, את השלט... דני, דניאל... תביאי את ה... שלט, תביאי את השלט, את השל... (דניאל נותנת לו את השלט) תודה.

סאלח מתחיל להתקרב באיטיות לאלפרד.

סאלח: תן לנו ללכת והכול יהיה בסדר.

אלפרד ודניאל נסוגים, סאלח ממשיך ללכת בעקבותיהם.

סאלח: לא קרה שום דבר. תפסתם אותנו, יפה מאוד... עכשיו תן לנו ללכת.

אלפרד נעצר ומתקרב בצעד החלטי לעברו של סאלח, הוא דורך את האקדח.
סאלח נעצר, נסוג מעט.

אלפרד: מה קורה לכם? הרגע באתם, נשמות שלי, וכבר עוזבים? תישארו פה אתנו. הולך להיות כ"ף.

סאלח: תירגע...

אלפרד: אני הכי רגוע שיש. כולו תמאם (הכל טוב).

סאלח: כולו תמאם?

אלפרד: הכל הכי תמאם וימשיך להיות תמאם בעזרת השם. איך קוראים לך?

סאלח: למה?

אלפרד: למה? ככה קוראים לך?

סאלח: אל תעשה שטויות.

אלפרד: לא?

סאלח: על שטויות מתחרטים.

אלפרד: כן, על שטויות מתחרטים? יאללה, אז בוא נעשה שטויות.

אלפרד מכוון את ידו האוחזת בשלט לטלוויזיה. הווליום של תכנית האסטרולוגיה גובר עד שנהיה כמעט מחריש אוזניים.

על הבמה לא נשמע שום דבר מלבד אורחי ומנחה התוכנית שבטלוויזיה.

מנחה: ומה קלפי הטארוט מספרים לנו על השבוע הקרוב?

אלפרד מוריד את האקדח שלו לכיוון רגלו של סאלח ויורה לו בירך.
סאלח מיד נופל על הרצפה, צועק, מבוהל וכואב, תופס את רגלו.

דויד: קלף הטארוט היומי הוא קלף המוות.

מנחה: אימאלה.

דויד: אז נכון שזה נשמע דרמטי, קלף המוות המבשר על אובדן הקיום, אבל זהו אחד הקלפים המטעים ביותר. קלף המוות מסמן יותר מכל דבר אחר לידה מחודשת.

מנחה: איזה יופי.

עומאר מיד ממחר אליו. אלפרד מתקרב לעברו עם אקדח מונף. עומאר נעצר, כמעט נופל.

דויד: כאשר הקלף הזה מופיע בפריסה, הסימן המובהק ביותר הוא שינוי רדיקלי בדרך החיים שלנו.

מנחה: רוצה לומר מה שהיה אינו מה שיהיה.

דויד: רוצה לומר שעברנו את נקודת האל חזור. עכשיו אנחנו במסלול דוך לעבר גורלנו.

מנחה: בואנה, באת כבד היום.

דויד: נשמה, זה הקלפים מדברים. זה הכל בקלפים.

מנחה: אז קלף המוות...

דויד (ממשיך אותה): קלף המוות מבשר על רעיונות חדשים או כיוונים חדשים שמפציעים ככה יש מאין באמצע החיים, כמו שחר של יום חדש. לפעמים השינוי המיחל מהווה תרופה למשבר ממנו אנחנו סובלים כבר תקופה ארוכה.

מנחה: ולפעמים קלף המוות מבשר פשוט מוות?

דניאל יושבת על הרצפה, על סף איבוד עשתונות.

דוידזי: לפעמים, כן. אין להכחיש שגם מוות הוא סוג של שינוי.

מנחה: אלוהים ישמור.

דוידזי: הגישה היא מה שמשנה במקרה הזה, היכולת שלנו להשפיע על אורחות חיינו בדיוק ממקום של טוב ולא של רוע או של לכלוך. זהו שם המשחק פה, זה תמיד שם המשחק.

אלפרד סוגר את הטלוויזיה. התוהו ובוהו שעל הבמה חוזר להישמע.

אלפרד רוכן לעברה של דניאל.

אלפרד (פונה לדניאל): בייבי, תסתכלי עלי, תסתכלי עלי, מעכשיו הכול יהיה בסדר. את שומעת? יהיה בסדר, אלפי מבטיח...

סאלח (נאנק מכאבים): يا ابن الشرموطه (יא בן שרמוטה)!!!

דניאל: תתקשר למשטרה...

אלפרד: לא... אנחנו לא קוראים לשום... (סאלח ממשיך להיאנק) שתוק... שתוק אמרתי!!!

עומאר: כואב לו.

אלפרד: אז שיכאב בשקט או שיכאב יותר.

סבלו של סאלח נהפך לחרישי.

אלפרד: עכשיו לכי לחדר שינה ותלבשי משהו שלא יהיה לך קר.

דניאל נשארת במקומה.

אלפרד: בייבי, לא יקרה לך שום דבר כשאת איתי, אני מבטיח לך...

דניאל: אתה מבטיח? אהה, אתה מבטיח. מצטערת, הייתי לחוצה בגלל שני הערבים שבבית שלי והדם שנשפך פה, אבל אתה מבטיח, אז אני רגועה.

אלפרד: לכי תלבשי משהו.

דניאל: מה אתה רוצה שאני אלבש?

אלפרד: תלבשי...

דניאל: ללכת על משהו פשוט?

אלפרד: כן, על משהו פשוט...

דניאל (מתעלמת ממנו, ממשיכה): את מכנסי הבד וחולצת טריקו שחורה שקנינו בשוק...

אלפרד: כן, טריקו ומכנסי...

דניאל (קוטעת אותו): ...או שאני יכולה ללכת על משהו קצת פחות קז'ואל...

אלפרד: הבדיחות האלה הכרחיות עכשיו?

דניאל: אבל יותר סופיסטיקייטד...

אלפרד (מנסה לשמור על קור רוח): ...אני לא במצב רוח ל...

דניאל (שוב קוטעת אותו): ...כמו השמלה הירוקה שקנינו בברלין...

אלפרד: טוב, הבנו...

דניאל: מה שאתה רוצה, רק תגיד לי שאני אדע.

עומאר: אתם רוצים שנצא?

אלפרד פונה לעומאר ומכוון לעברו את האקדח שלו.

אלפרד: מה אמרת?

עומאר (מפוחד): כלום.

אלפרד: כלום אמרת?

עומאר: כלום לא אמרתי.

אלפרד: אז אמרת כלום או אמרת משהו?

עומאר: כלום לא אמרתי. לא אמרתי משהו ולא אמרתי כלום, או אמרתי משהו שזה כלום... לא לומר.

דניאל: מה אם החברים שלהם יבואו לפה?

אלפרד: הם צריכים לדאוג, לא אנחנו. עכשיו לכי לחדר ותלבשי משהו.

דניאל הולכת לחדר, משאירה את אלפרד עם עומאר וסאלח.

אלפרד מתקרב אליהם.

אלפרד: ניסיון שני ובבקשה, אל תאכזבו אותי שוב... איך קוראים לך?

עומאר: עומאר.

אלפרד: ולו?

עומאר: סאלח.

אלפרד: יפה, סאלח ועומאר. אהלן וסהלן. עכשיו עומאר... תרים את החבר שלך בבקשה.

עומאר מתקרב לסאלח ומרים אותו, סאלח נאנק מכאבים, כל רגלו מדממת.

סאלח (נאנק מכאבים): אני צריך בית חולים.

אלפרד (צועק לדניאל): רואה? מי בפאניקה פה?

דניאל (צועקת, מחוץ לבמה): מה?

אלפרד: שאלתי מי בפאניקה?

דניאל: מי בפאניקה?

אלפרד: הוא אמר שהוא צריך לבית חולים אז שאלתי אותך מי בפאניקה?

דניאל: אני בפאניקה!

אלפרד: הם בפאניקה!!

דניאל: אני בפאניקה!!!

אלפרד: הם בפאניקה!!! הם בפאניקה!!!! (מכוון לעומאר את האקדח) תגידו לה!!

עומאר (צועק לדניאל, מבוהל): אנחנו בפאניקה!!

סאלח: אתה תשלם על זה.

אלפרד (צועק על סאלח): שקט!!

דניאל (מהחדר, עצבנית): אל תגיד לי שקט!!

אלפרד: לא דיברתי אליך! דיברתי אליו!! נכון, חמוד?

סאלח: לך תזדיין, אתה והשרמוטה שלך.

אלפרד מתקרב אליו באופן מאיים.

אלפרד: רוצה גם אחד ברגל השנייה? אהה? רוצה?

סאלח לא משיב לו.

אלפרד: אז סתום ת'פה. אני מדבר פה.

עומאר: اسكت صالح (תהיה בשקט, סאלח).

אלפרד: ושום מילה בערבית, מובן לכם? שום מילה בערבית. רק עברית מדברים בבית הזה. ברור לנו?

עומאר: מה אתה רוצה?

אלפרד: תרים את החבר שלך, סאלח.

עומאר: אני עומאר.

אלפרד: עומאר, תרים את החבר שלך, סאלח.

עומאר מתקרב לסאלח ומרים אותו, סאלח נאנק מכאבים, כל רגלו מדממת.

אלפרד (צועק): דניאל!!

דניאל: מה?

אלפרד: בואי הנה.

עומאר מחזיק את סאלח על ידיו. דניאל מגיעה חזרה, לבושה בפיגימה ארוכה.

אלפרד: תביאי שקיות זבל מהכיור.

דניאל: למה?

אלפרד: כי אני מבקש.

שקט. דניאל לא זזה. אלפרד פונה אליה, מדבר בעדינות החלטית ומצמררת.

אלפרד: את איתי או לא?

דניאל מהנהנת בהיסוס.

אלפרד: אז תביאי את השקיות מהמטבח... (דניאל לא זזה) בבקשה תביאי את ה... את השקיות, את השקיות דניאל, עשי לי טובה ותביאי את ה... (מתאמץ לא לשבור משהו, עצבני רצח אבל מנסה לשמור על קור רוח) שקיות, את השקיות, תביאי תישקיות, דניאל שלי, תביאי את השקיות, בבקשה, את השקיות, את ה...

דניאל הולכת לבסוף למטבח.

אלפרד: יפה מאוד. (מסמן על האקדח שלו לעומאר, לעבר חזית הבמה) לשם.

עומאר הולך עם סאלח הכואב לעבר חזית הבמה. דניאל חוזרת עם שקיות ניילון.

אלפרד: תוציאי שלוש שקיות.

דניאל מוציאה שלוש שקיות.

אלפרד: תני לו.

דניאל: תן לו אתה.

אלפרד: אני עם האקדח.

דניאל: לא מתקרבת אליו...

אלפרד: אם הוא ייגע בך הוא ימות. הוא יודע את זה... וגם החבר שלו.

דניאל עדיין נשארת במקומה.

אלפרד: תביאי לו את השקיות.

דניאל מתקרבת לעומאר ומושיטה לעברו שלוש שקיות זבל.

אלפרד: קח את השקיות.

עומאר לוקח את השקיות.

אלפרד: יפה, עכשיו תפתח אחת, ותכניס את הרגל הפצועה של סאלח לתוכה.

עומאר לוקח את רגלו של סאלח שנאנק מכאבים.

עומאר (לסאלח): متأسف (סליחה).

אלפרד: היי, שום מילה בערבית, לא שמעת אותי? לא רוצה לשמוע את השפה שלכם, לא בבית שלי.

עומאר: אמרתי לו סליחה.

אלפרד: תכניס כבר ת'רגל.

עומאר מכניס את רגלו של סאלח פנימה לשקית.

אלפרד: עכשיו תהדק.

עומאר מהדק.

אלפרד: יפה, התלכלכת?

עומאר: מה?

אלפרד: יש עליך דם?

עומאר סוקר את עצמו.

עומאר: לא.

אלפרד: אם השטיח יתלכלך, גם אתה תתלכלך. עכשיו לכו לספה ואל תדרכו על השטיח.

סאלח: תן לנו ללכת מפה.

אלפרד: לספה!!

עומאר לוקח את סאלח, שעדיין נאנק מכאבים גוברים, לעבר הספה. שניהם מנסים לעקוף את השטיח. כשהם מגיעים לספה, עומאר מושיב את סאלח עליה.

אלפרד: ואתה, עומאר, שב לידו.

עומאר לא זז.

אלפרד: שב, אמרתי.

עומאר יושב. שני הבחורים הצעירים מביטים באלפרד מפוחדים.

אלפרד מדדה לעבר הכורסא שליד (האנכית לספה עליה יושב סאלח) ומתיישב עליה.

שקט ארוך. עומאר וסאלח מביטים מפחדים על אלפרד. אלפרד בוהה קדימה, מנסה להחזיר את נשימותיו. ניכר עליו שמצבו הבריאותי מגביל אותו. הוא פותח את החלוק שלו וסוקר את הצלקת שעל בטנו. לאחר כמה שניות הוא חוזר ובוהה בשני הגנבים שלפניו, לא פוצה פה.

דניאל במהלך הישיבה מביטה על כל הנוכחים, לא מבינה.

דניאל: אז מה עכשיו?

אלפרד: לנשום.

אלפרד שואף שאיפה עזה ונושף אותה חזרה.

אלפרד: להירגע, הכול בסדר. דניאל, גם את. תנשמי.

דניאל: אלפרד...

אלפרד: ששש... בוא ננשום.

אלפרד נושם. הוא היחידי שנושם.

אלפרד (מכוון את האקדח לעומאר ולסלאח): אני לא אחזור על זה שוב. תנשמו!!!

סאלח ועומאר נושמים. אלפרד נושם איתם. סאלח ממשיך להיאנק מכאבים. עומאר ממשיך להמתין מפוחד לגזר דינו.

אלפרד נושם נשימה עמוקה אחרונה וממשיך.

אלפרד (לעומאר): אתה, סאלח...

עומאר: עומאר...

אלפרד: אתה יודע מי אני?

עומאר נד בראשו.

אלפרד (לסאלח): ואתה?

סאלח: אתה אלפרד.

אלפרד: יפה מאוד. קוראים לי אלפרד... זו אשתי, דניאל. אני קבלן, אתם יודעים מה זה קבלן?

עומאר וסאלח מהנהנים.

אלפרד: יפה. זו דניאל שלי. היא מעצבת פנים. אתם יודעים מה זה מעצבת פנים?

דניאל: אני עוד לא מעצבת פנים.

אלפרד: היא עיצבה את הבית הזה. מה אתם חושבים?

עומאר: יפה.

אלפרד: לא הסתכלת.

עומאר עדיין לא מסתכל. אלפרד מכוון אליו את האקדח.

אלפרד: תסתכל.

עומאר מביט סביבו.

עומאר: יפה.

אלפרד: לא מוכשרת אשתי?

עומאר: מאוד מוכשרת.

אלפרד: ואתה סאלח, מה אתה אומר?

סאלח: אני רוצה לצאת מפה.

אלפרד: שאלתי לגבי אשתי. האם היא נראית לך מוכשרת בהתבסס על עיצוב הפנים בבית הזה?

סאלח לא עונה.

אלפרד: נו, מה אתה אומר?

סאלח: הבית הזה מגעיל.

אלפרד: חבל שאתה אומר את זה. אתה יודע כמה כסף היא בזוזה על העיצוב פה? בהתחלה היא רצתה לעשות איזה משהו תל אביבי... איך קראת לזה?

דניאל: משטרה.

אלפרד: איך קראת לסגנון הזה?

דניאל: אלפרד?

אלפרד (עצבני): מה המילה?

דניאל: למה זה מעניין?

אלפרד (מנסה להישאר רגוע): חמודה...

דניאל: בוהו שיק.

אלפרד: בוהו שיק. אני אמרתי לה, בובה, תעשי מה שאת רוצה, אבל בחייאת רבאק, תחסכי ממני את הבוהו שיק שלך. אני רוצה שתשמרי פה איזה מרכיב ערבי, אותנטי יעני, בלי הפלצנות התל אביבית הזו שבא לך להקיא ממנה. בסופו של דבר אני שילמתי לה על הלימודים, ציפיתי ממנה קצת להחזר עם העיצוב פה. אבל מה לעשות? נכנסה לשנקר חמודה מהשכונות של באר שבע, יצאה שלוש שנים אחר כך כולה בוהו שיק.

דניאל: די כבר!!!

אלפרד: העניין הוא שהבית הזה עלה לי הון תועפות, החוץ והפנים גם יחד. עכשיו, אני יכול להבין למה מישהו ירצה להיכנס לפה ולרוקן את הבית הזה. יש פה הרבה דברים יקרים, נכון?

עומאר וסאלח עדיין שותקים.

אלפרד: מאיפה אתם?

עומאר (במבטא ערבי): טירה.

אלפרד (מחקה את המבטא הערבי): טירה?

עומאר: טירה.

אלפרד: טירה!?

עומאר (במבטא ישראלי): טירה.

אלפרד: מה אתם עושים פה?

עומאר: שמענו על הבית הזה.

אלפרד: ממי?

עומאר: לא יודעים.

אלפרד: לא יודעים? אוקיי.

אלפרד מניף לעברם את האקדח. הוא מתרומם ומתקרב אליהם. עומאר וסאלח מביטים בו מפחדים.

אלפרד: אני אומר שאתם לא (שוב מחקה את המבטא הערבי) מטירה, איך אני אתכם?

עומאר וסאלח לא מגיבים.

אלפרד: אני אומר שאתם מפה, איך אני אתכם?

עומאר וסאלח עדיין לא מגיבים.

אלפרד: אני אומר שמישהו שלח אתכם לפה ואני יודע בדיוק מי זה המישהו הזה. וויליאם, זה המישהו. נכון? נכון??

עומאר לא משיב, רועד מִפְחָד.

אלפרד: יפה מאוד.

עומאר: מה יפה?

אלפרד: הנהנת.

עומאר: הנהנתי?

אלפרד: אמרתי וויליאם ואתה עשית ככה (מחקה אותו מהנהן).

עומאר: מה? לא.

סאלח: شو بتسوي (מה אתה עושה)?

עומאר (לסאלח): معملتش اشي (לא עשיתי שום דבר).

סאלח: شو بتهنن (למה הנהנת)?

עומאר: مهنتش (לא הנהנתי).

אלפרד: היי!!!!

סאלח: וויליאם לא קשור לזה. (לעומאר) תגיד לו...

אלפרד: הוא הנהן. לא הנהנת?

עומאר: לא הנהנתי. (לסאלח) מה הוא רוצה ממני?

סאלח (לאלפרד): וויליאם לא קשור לזה. (לעומאר) הוא יהרוג אותנו, תגיד לו...

אלפרד: מי יהרוג אתכם?

סאלח לא משיב.

אלפרד: מי יהרוג אתכם?

סאלח: וויליאם.

אלפרד: וויליאם יהרוג אתכם?

סאלח: הוא באמת לא קשור לזה. (צועק) ولك قلّه (תגיד לו).

אלפרד (צועק, לסאלח): היי...

סאלח: הוא לא אמר לנו שום דבר.

אלפרד: מי אמרת שיהרוג אותך??

סאלח: כולם יודעים שגר בבית פה מישהו עשיר, אז החלטנו להיכנס...

אלפרד: וויליאם יהרוג אותך??

סאלח: זה הכול...

אלפרד: זה מה שאמרת??

סאלח (צועק, לעומאר): תגיד לו...

אלפרד: היי!!! (סאלח משתתק) מי אמרת שיהרוג אותך? וויליאם?

דניאל: אלפרד.

אלפרד: אני אהרוג אותך, בן זונה. אני זה שמכוון אליך אקדח. (מצמיד את האקדח לרקתו של סאלח) **בן של זונה...** אתה לא חושב שיש לי את הביצים? אהה?

דניאל: אלפרד!!!

אלפרד: בן של... (לדניאל) מה???

דניאל: מה אתה עושה?

אלפרד: מנהל שיחה. מה הבעיה?

דניאל (צינית): לא, סתם רציתי לשאול אם להוציא את הקינוח עכשיו או... (רותחת) מה זאת אומרת מה הבעיה???

אלפרד: מה את רוצה?

דניאל: למה אתה לא משחרר אותם? או קורא למשטרה?

אלפרד: אולי יש להם את התשובה.

דניאל: תשובה למה?

אלפרד: למה מישהו חושב שהוא יכול לדפוק אותי בתחת ולצאת מזה בשלום.

דניאל: בשביל זה אתה משאיר אותם פה?

עומאר: אנחנו לא חושבים ש... אנחנו לא רוצים ל... אתה יודע, לדפוק אותך בתחת. אנחנו ישבנו פה בשכונה וחשבנו פשוט לבוא לפה, להיכנס, לראות את הבית, ולצאת. לא יותר. אנחנו לא גנבים, אנחנו לא פושעים. אנחנו סטודנטים. באימא שלי, אנחנו סטודנטים. אני לומד בירדן, סאלח לומד בחיפה.

אלפרד: אז מה אתם עושים פה?

עומאר: תגיד לו.

סאלח: זו הייתה בדיחה.

אלפרד: מה זה אומר?

סאלח: בדיחה, עשינו מסיבה אצלי...

עומאר: הוא מתחתן עוד שבוע.

סאלח: ...ואז אמרנו שניכנס ליהודי.

עומאר: לפני שהוא מתחתן יעני.

אלפרד: בדיחה?

עומאר: בדיחה. תגיד לו בדיחה.

סאלח: בדיחה.

עומאר: אנחנו ילדים טובים. באמת. סתם עשינו שטויות כשבאנו לפה. שיחקנו משחק. עשינו טעות. אנחנו מצטערים, (לסאלח) נכון? (סאלח לא עונה) תגיד לו שאתה מצטער.

אלפרד: רציתם להיכנס ולצאת.

עומאר: זה כל מה שרצינו. לא לקחת שום דבר. לא לגעת בשום דבר. פשוט להיכנס ולצאת.

אלפרד (מביט על דניאל): ואז ראיתם אותה.

עומאר: מה?

אלפרד (מצביע על דניאל): נכנסתם, ואז ראיתם אותה, חשבתם אולי היא תהיה בעניין שלכם, נכון? לא תפסתי אתכם גונבים, נכון? (לסאלח) אתה היית על אשתי... נכון?

סאלח לא משיב.

אלפרד: למה חשבת שאתה יכול לטפס על האישה שלי?

סאלח: לא טיפסתי...

אלפרד: לא טיפסת? אני ראיתי אותך מטפס. למה אתה משקר? אתה טיפסת. תוֹדָה שטיפסת. אני ראיתי אותך מטפס.

סאלח (לעומאר): شو بده من مني (מה הוא רוצה ממני)?

אלפרד: היי...

סאלח: מה אתה רוצה ממני?

אלפרד: אם לא הייתי מגיע...

דניאל (קוטעת אותו): מה אתה רוצה לשמוע?

אלפרד: הם לא ניסו לגעת בך בזמן ששכבת שם ולא עשית כלום?

דניאל: לא עשיתי כלום?

אלפרד: את שכבת שם ולא עשית כלום.

דניאל: אתה חושב שאני רציתי את זה?

אלפרד לא משיב לה. דניאל צוחקת בייאוש.

אלפרד: אל תצחקי. אני לא צחק. זה לא מצחיק... תפסיקי לצחוק.

דניאל: חשבתי שעברנו את זה.

אלפרד: עזבי.

דניאל: למה? בוא נפתח את זה. (לעומאר וסאלח) לא אכפת לכם, נכון?

עומאר (מתקרב לעבר דלת הכניסה): לא אכפת לנו, אנחנו נלך...

אלפרד (מכוון אליו את האקדח): מה אתה עושה?

עומאר נעצר.

דניאל (לסאלח ולעומאר): בקיצור, שמעו סיפור...

אלפרד: דניאל...

דניאל: לפני ארבעה חודשים כשהוא ואני הלכנו לתערוכה...

אלפרד: ...בואי לא...

דניאל (קוטעת אותו): ...של אמן חדש שהציג בגלריה בנווה צדק...

אלפרד: ...נפתח את הסיפור הזה...

דניאל: ...ולמד איתי בשנקר...

אלפרד: זה לא מעניין אותם.

עומאר: זה כן מעניין...

סאלח (קוטע אותו, מיואש): רופא, אני צריך רופא...

דניאל (קוטעת את סאלח, ממשיכה): אנחנו מגיעים לתערוכה...

אלפרד: תפסיקי כבר...

דניאל: וחצי מהכיתה שלי כבר שם...

עומאר (ממשיך אותה): בתערוכה?

דניאל: בתערוכה. וביניהם היה את עידו מְנַחֵמי, המרצה שלי משנקר...

עומאר: מנחמי?

דניאל: עדו מנחמי. מכיר אותו? הוא הציג עכשיו בְּבִיאַנְלָה...

עומאר: שמעתי את השם.

אלפרד: תיזהרי ממני, דניאל...

דניאל: מה אתה לחוץ? תן לספר... (לסאלח ועומאר) אתם לא רוצים לשמוע?

עומאר: אהה...

סאלח: לא, אנחנו לא.

אלפרד (קוטע אותו): את יודעת מה? ספרי להם, לא אכפת לי.

דניאל (פונה לסאלח ועומאר): בסך הכל דיברנו, אני ועידו...

אלפרד: דיברתם?! זה מה שעשיתם?

סאלח (נאנק מכאבים): בית חולים...

דניאל: הייתי קצת שיכורה...

סאלח: ...קחו אותי לבית חולים...

אלפרד: הייתם צריכים לראות אותם...

סאלח: وَلَکَ عَمِیْمוֹתٌ هוֹן (אני מת פה)...

דניאל: אני מודה ששתיתי קצת יותר מדי...

אלפרד: קצת??? קצת???

דניאל: אסור לי לשתות?

אלפרד : אם את מספרת, אז תספרי את זה כמו שצריך.

דניאל : אז שתיתי, אולי היה שם פלירטוט...

אלפרד : פלירטוט? נמרחת עליו, והוא ניצל את זה...

עומאר (לדניאל): נמרחת?

דניאל : לא נמרחתי עליו...

אלפרד : העידו מנחמי שלה. מחבק אותה, נוגע לה בגב...

דניאל : לא נגע לי בשום גב...

אלפרד : ...כשאני מטר משם.

עומאר (מקשיב בקשב רב): אוקיי, ואז מה קרה?

דניאל : לפני שאנחנו עומדים לצאת...

אלפרד : אחרי שעתיים שאני עומד שם כמו טמבל בצד... זה נשמע לך נורמלי?

עומאר : תלוי בסיטואציה.

דניאל : הוא ממציא... בכל מקרה...

סאלח : אני מאבד ת'רגל פה...

עומאר (לוחש לסלאח): *دقيقه احنا مش هون* (אנחנו עוד דקה עפים מפה).

אלפרד : ואני עוד שמתתי אותה בשנקר...

דניאל : אתה שמת אותי?

אלפרד : לא שילמתי עליך?

דניאל (חושבת על מה שאמר, מחליטה להתעלם, פונה לעומאר): טו קאט א לונג סטורי שורט, ביציאה מהתערוכה...

אלפרד : "טו קאט א לונג סטורי שורט". (לעומאר) שמעת אותה?

דניאל : ...כולם כבר מתפזרים הביתה...

אלפרד : אתם חושבים שהיא אמרה טו קאט א לונג סטורי שורט לפני שהיא הכירה אותי?

דניאל : ...ואז אני פתאום שומעת צעקה, "את השפלת אותי..."

עומאר : מי צעק?

דניאל (מצביעה על אלפרד): **הוא** צעק, מול כולם הוא צעק עלי "את השפלת אותי, אני אוסר עליך..."

עומאר: אוסר?

דניאל: אוסר.

עומאר: הוא אמר אוסר?

סאלח (בערבית, לעומאר): انخبطت براسك (נפלת על הראש)?

דניאל: אתה מבין עם מי יש לכם עסק פה?

עומאר (משיב לו): تخفش انا عارف شو بعمل (אל תדאג, אני יודע מה אני עושה).

אלפרד: אז אמרתי אוסר, אז מה?

עומאר: תראה...

אלפרד: כל השנים שלנו ביחד, לא ציפיתי לתודה, לא ציפיתי להכרה...

עומאר: ברור...

אלפרד: אבל אני גם לא מצפה ליד של עדו מנחמי על הגב של אשתי...

סאלח: למה אתם מדברים על זה?

אלפרד: למה אנחנו באמת מדברים על זה?

דניאל: שיבינו עם מה הם מתמודדים.

עומאר: אם אתם שואלים אותי, ואני אומר את זה מניסיון, זוגיות שלא מכבדת היא לא זוגיות.

אלפרד ודניאל (בתיאום): ב-ד-י-ו-ק.

אלפרד ודניאל מביטים האחד על השני, מבולבלים.

סאלח: عمر اذا بتسدش نيعك اسآ (עומאר, אם אתה לא סותם את הפה)...

עומאר: ولك اتكل علي عارف شو بعمل (סמוך עלי, אני יודע מה אני עושה)...

אלפרד (מכוון את האקדח, לעומאר ולסאלח): היי!!!

סאלח (מבוהל, פונה לעומאר שוב, רק הפעם בעברית): אמרתי לו שאם הוא לא סותם את הפה אני אהרוג אותו בעצמי.

אלפרד: אהה, אוקיי.

עומאר: בכל מערכת יחסים יש ups and downs.

סאלח: בבקשה אלפרד, תן לנו ללכת...

דניאל (לאלפרד): אני זרמתי עם כל השיגעונות שלך... זה שאנחנו פה... אני נתתי לך כל מה שרצית ממני...

אלפרד (קוטע אותך): את נתת לי? (לעומאר) שמעת אותה? **היא** נתנה לי. מה אתה אומר על זה?

עומאר: אהה, מצד אחד...

אלפרד (קוטע אותו, לדניאל): תודה, מתוקה. כל כך נדיב מצדך **לתת לי**, ולרגע חשבתי שאנחנו מאוהבים.

עומאר: אם יורשה לי.

אלפרד וסאלח (ביחד): שתוק!!!

דניאל (משנה טקטיקה, אמפטית): בייבי, אני מתחננת. תן לי ללכת.

אלפרד: את לא עוזבת לשום מקום.

דניאל: כן, אני כן.

דניאל הולכת לעבר דלת הכניסה, לוקחת תוך כדי מפתחות מהמגירה שליד הדלת.

דניאל: זה לא המלחמה שלי.

אלפרד: תחזרי לשם.

דניאל לא זזה.

אלפרד: תחזרי לפה. זה גם הבית שלך, הבית הזה.

דניאל: דבר איתי כשזה ייגמר.

אלפרד: תביאי לי את המפתחות. תביאי ת'מפתחות, אמרתי.

דניאל לא זזה.

אלפרד: נמאס לי מהמשחקים שלך. אם את יוצאת מפה, אם את לוקחת את האוטו, את לא חוזרת, והאוטו כן יחזור. מבינה מה אני אומר לך? (דניאל עדיין נשארת במקומה) את אשתי ואת צריכה להיות פה איתי. ככה זה הולך.

לאחר כמה שניות היא חוזרת לשטח הבית.

דניאל: היינו יכולים לגור בהרצלייה.

אלפרד: שתזדיין הרצלייה. כאן זה העתיד. אני לא עוזב את המקום. אם לא נסיים את זה הלילה, זה לא יסתיים אף פעם. הערבים האלה צריכים להבין שלמעשים יש השלכות.

סאלח: احملي (תרים אותי).

עומאר: بس (אבל)...

אלפרד: הי!!!

סאלח: مش رح يعمل اشئ ، ارفعني بقلك (הוא לא יעשה שום דבר, תרים אותי).

עומאר מתרומם, הוא מתקרב לסאלח ומרים אותו.

אלפרד: מה אתה עושים?

סאלח: אנחנו יוצאים מפה.

אלפרד: אתם מה?

סאלח: היינו שמחים להישאר, אבל אני צריך ללכת לבית חולים.

אלפרד: אתם לא הולכים לשום מקום.

דניאל: תן להם ללכת.

סאלח: אתה לא תהרוג אותנו. אין לך תביצים, בן דוד.

דניאל: אלפי, תקשיב לי...

עומאר: סאלח.

סאלח (לעומאר): مش رح يعملنا اشي (הוא לא יעשה לנו שום דבר).

עומאר: ولك معاه فرد (הוא מחזיק אקדח).

סאלח (לעומאר, תקיף): خويف (פחדן) ...

עומאר: انت الحق عليك (זה באשמתך המצב הזה).

סאלח: الحق علي (באשמתו)?

עומאר: ليش صبتها للبننت (למה נגעת בה)? אה ליש (למה)?

סאלח: هيك !! عشان اجا عبالى (כי בא לי!! זה למה). (עובר לעברית) והזקן הזה יכול למצוץ לי ת'זין... (פונה לאלפרד) זה מה שאתה יכול לעשות...

אלפרד מתקרב לאזור הספה, לוקח את השלט של הטלוויזיה ומדליק אותה.

אלפרד (לדניאל): את מבינה על מה אני מדבר? זה עוד לא נצרב בתודעה שלהם.

דניאל: אל תעשה שטויות, אלפרד, אל תעשה שטויות.

רעש הטלוויזיה נשמע שוב בקולי קולות.

כל מה שנשמע על הבמה הוא הדיאלוג בין המנחה למומחה בתוכנית הלייף סטייל המשודרת. כל הפעולות והדיאלוג שבין הדמויות על הבמה נבלע בדיאלוג הטלוויזיוני הנשמע.

מנחה: הדעה הרווחת בנוגע לצלוליטיס אצל נשים בגיל העמידה ולמעשה אצל נשים בכלל היא שמדובר בקרב אבוד ...

אלפרד מסתובב לסאלח ולעומאר עם אקדחו. שניהם נסוגים מעט. אלפרד מכוון את האקדח לרגלו השנייה (והלא פצועה) של סאלח.

מנחה: ובכל זאת, בחודשים האחרונים זה נראה כאילו הטכנולוגיה מחזירה מאבק משל עצמה במלחמה הקשה הזו שמייסרת כל כך הרבה מאתנו. בשביל לדבר על דרכי הפעולה החדשות כנגד האויב הכול כך מר הזה הבאנו את ד"ר מנשה חיימוב...

סאלח נראה צועק משהו לאלפרד.

אלפרד יורה באקדחו לכיוון ירכו השנייה של סאלח.

סאלח נופל שוב על הרצפה, זועק מכאבים. עומאר תופס אותו.

מנחה: אז ד"ר חיימוב, איך אנחנו נפתרים מהצרה הזו?

מנשה: בואי נתחיל בהגדרת הצרה הזו כפי שאת קוראת לה. **הצלוליט**, לא צלוליטיס, היא הצטברות של שומן מתחת לעור שלא זורמת בדם כמו שצריך...

מנחה: עברית בבקשה.

מנשה: הצלוליט לא חס על אף אחת, על המלאות ועל הרזות, הצעירות והמבוגרות. אנחנו מדברים על מראה גבשושי שנוצר, כמו גבינת קוטג' או פתיתים במרק ומאוד תלוי בכמות השומן שבגוף.

אלפרד הולך רגוע לעברה של דניאל ההמומה. הוא לוקח ממנה את מפתחות האוטו וחוזר לאזור הכורסא. הוא אומר לה משהו.

דניאל לא מגיבה.

מנחה: בוא נדבר תכלס, אתה בעיקר מדבר על הירכיים והתחת.

מנשה: הבשורות הטובות הן שצלוליט זו לא מחלה ממארת, לא בתחת ולא בירכיים, אבל הבשורות הרעות הן שזו מלחמה קשה שתצריך מכן מאמץ לא קטן.

מנחה: אז יאללה, בוא נדבר על המלחמה...

אלפרד סוגר את טלוויזיה.

אלפרד: אמרתי שתביאי עוד שקיות.

דניאל עומדת קפואה.

אלפרד: אני לא משחק פה משחקים. תביאי לי את השקיות, את השקיות, תביאי את השקיות... את השקיות, את השקיות, את השקיות... את השקיות...

דניאל עדיין נשארת לעמוד, המומה מן המתרחש.

אלפרד: תביאי שקיות בבקשה.

דניאל עדיין עומדת, משותקת, רועדת.

אלפרד: מתוקה שלי, אני מתחיל לאבד את הסבלנות פה.

דניאל: אתה הורג אותנו, זה מה שאתה עושה, הורג אותנו...

אלפרד: את השקיות...

דניאל לא מגיבה. אלפרד הולך, חסר אונים, לעבר המטבח, כל הזמן מכוון את האקדח לכיוונם. הוא מתכופף לשנייה וחוזר לעמוד עם השקיות בידיו.

סאלח (בוכה): אתה מת. בן אדם מת...

אלפרד (ציני, לדניאל): תודה בובה, את ממש עוזרת. (לעומאר) תרים אותו.

עומאר: על מה? אין לו רגליים...

אלפרד: לא אכפת לי.

עומאר מרים את סאלח. אלפרד נותן לעומאר שלוש שקיות אשפה נוספות. סאלח ממרר בבכי.

אלפרד: אותו נוהל.

סאלח: فش عندي اجرين، اين الشرموطه اخذلي اجرِي (אין לי רגליים, הבן זונה לקח לי את הרגליים)...

אלפרד: תמשיך לדבר בערבית ואני אוריד לך גם את הביצים.

דניאל נותנת לעומאר שלוש שקיות אשפה נוספות. סאלח ממרר בבכי. דניאל הולכת לצד הבמה, נראית על סיפה של פאניקה, כמעט מתמוטטת.

עומאר: אל תדאג, יהיה בסדר. יהיה בסדר...

עומאר מרים את רגלו, סאלח נאנק מכאבים. הוא מכניס את הרגל הפצועה לשקית. אלפרד מתרומם והולך לדניאל שנמצאת בצד השני של הבמה. הוא רוכן לעברה.

אלפרד: דני... היי, מתוקה... את איתי?

דניאל מפנה את מבטה לאלפרד, נראית עדיין המומה.

אלפרד: אולי תלכי לישון.

דניאל: מה?

אלפרד: תלכי לישון, מאוחר עכשיו. אני אסגור פה את העניינים ואז אני אצטרף אליך.

דניאל: תצטרף?

אלפרד: לא בא לי לחזור על עצמי שוב.

דניאל: אני אלך לישון במקום אחר.

אלפרד: לא, את תלכי לישון כאן. פה זה הבית שלנו. פה. לא במקום אחר. פה!

דניאל: אני אלך לאימא שלי.

אלפרד: פה!!

דניאל: או לדפנה...

אלפרד: או לעידו?

דניאל: כן, לעידו.

אלפרד: אליו את רוצה ללכת, נכון?

דניאל: כן, אליו אני רוצה ללכת. לעידו. לשכב אתו. להזדיין אתו, כן. זה מה שאני רוצה. זה מה שאני עושה, שוכבת עם עידו. בעידו אני מאוהבת, את עידו אני רוצה, לעידו אני שייכת. אז תן לי ללכת אליו, לעידו, הגבר שאני אוהבת... (פורצת בבכי) כי אני לא רוצה למות פה, אלפרד. אם אנחנו נישאר, הם יהרגו אותנו... אתה לא רואה את זה, אבל זה מה שיקרה... הם... יעשו לנו דברים... בבקשה תפתח לי את הדלת. מה אני צריכה לעשות בשביל שתפתח לי את הדלת? תפתח לי את הדלת. תפתח לי את ה... כוס אימא שלך, פתח לי את הדלת!!!!

אלפרד (רגוע לחלוטין): חמודה שלי, כולנו קצת נרגשים הלילה וזה בסדר. מה שאת צריכה זה ללכת לישון. **פה** את תלכי לישון. את שומעת אותי? לא אצל דפנה, לא אצל אימא שלך, לא אצל אף אחד. פה. בבית שלך, איתי.

דניאל: אז אני כלואה פה כמוהם?

אלפרד לא משיב לה. הוא מתרומם ופונה לעומאר.

אלפרד: שים אותו על הספה. (לדניאל) ואת, תלכי לישון. אנחנו נדבר על העתיד שלנו מחר בבוקר.

עומאר מניח את סאלח על הספה. אלפרד מתיישב על הכורסא, שוב מנסה להחזיר לעצמו את הנשימות. הוא מביט על דניאל שעדיין לא זזה ממקומה.

סאלח תופס את רגליו, כואב.

אלפרד: אתם יודעים שיש לי שני ילדים? אחד מהם עורך דין, השני באוסטרליה, השתחרר מהצבא אז נתתי לו כסף שייצא לטייל. חבל שאתם לא הולכים לצבא, הייתם לומדים משהו...

סאלח: איך להרוג ערבים?

עומאר: סאלח.

אלפרד: לא, זה בסדר גמור, עומאר, לסאלח יש את הזכות המלאה להגיד מה שהוא רוצה והוא צודק לחלוטין. כן, להרוג ערבים זה חלק מהדברים שלומדים בצבא אבל יש גם דברים אחרים. ערכים. אתם יודעים מה זה ערכים?

עומאר: יש לנו ערכים.

אלפרד: לגנוב זה ערך?

סאלח: אם גנבת אז מה רע לגנוב מהגנב?

עומאר: סאלח...

אלפרד: לא, עומאר, זה טוב, מה שקורה פה, זה בדיוק מה שאני רוצה להבין... מכס... (לסאלח) אתה חושב שאני גנב?

סאלח: אתה פה, לא?

אלפרד: כן...

סאלח: אז מה אתה אם לא גנב?

סאלח מפסיק את דיבורו, נאנק מכאבים.

עומאר (מתרומם): אני יכול לעזור לו?

אלפרד: לא, שימשיך... (עומאר חוזר לשבת) אני רוצה שהוא ימשיך.

סאלח: אני לא יכול, כואב לי, אני צריך טיפול...

אלפרד: אתה יודע מה זה כוחות השוק?

עומאר: כולם מדברים על זה שאתה בכלל לא סוגר את החלונות של הבית שלך... שהדלת שלך לפעמים פתוחה בלילה, שאתה מבקש מהאנשים פה שייכנסו לבית שלך.

אלפרד: זה מה אומרים?

עומאר: אתה עשית לנו מלכודת.

סאלח (בוכה): תן לי לצאת מפה, שיטפלו בי, אני לא יכול יותר, בבקשה...

שקט.

אלפרד (פונה לדניאל): מה את חושבת?

דניאל: הם יהרגו אותנו.

עומאר: אנחנו לא...

אלפרד: שתוק. (רגוע, לדניאל) תמשיכי.

דניאל: מה אתה חושב שיקרה? תיקח אותנו לבית חולים, הוא אולי יאבד את הרגליים שלו...
ייהפך לנכה.

סאלח פורץ שוב בבכי.

דניאל: זה לא יסתיים טוב, לא פה.

אלפרד: את יודעת מה עברתי בחיים שלי. הם? מה הם שווים לעומת מה שעברתי?

דניאל: זה לא ערסים מנתניה, אלפרד. זה ערבים. ערבים זוכרים, וגם אם זה לא יסתיים הלילה, הנקמה תגיע מתישהו, דווקא כשנחשוב שהם שכחו... הם ייכנסו פנימה ויזיינו אותנו... כמו בעזה.

שקט.

אלפרד: אם אני מבין נכון, המתוקה שלי מציעה שאני אוציא אתכם להורג.

עומאר: מה?

אלפרד: זה מה שאת אומרת? (דניאל לא עונה) הייתי צריך לתת לו לאנוס אותך?

עומאר: לא יקרה לכם שום דבר, אדוני, אני מבטיח. רק תקרא לרופא, אני מבטיח שלא יקרה לכם שום דבר.

סאלח: יקרה להם. בטוח יקרה להם.

עומאר: לא, אנחנו יכולים עוד לגמור את זה בטוב. אנחנו לא אויבים.

סאלח: כדאי שתברח, שתברח ממש מהר, כי אנחנו נבוא אליך...

עומאר: לא.

סאלח: ואנחנו נהרוג אותך...

עומאר: *ولك سد نيعك صالح* (סתום תיפה, סאלח).

סאלח: ואנחנו נהרוג את החברה שלך ואת הבית הזה אנחנו נוריד...

עומאר (לאלפרד): אל תקשיב לו.

סאלח (מתעלם ממנו, ממשיך לאלפרד): סמוך עלי. את כולכם אנחנו נהרוג. אם אתה לא משחרר אותנו, אתה תמות והזונה שלך, גם היא תמות.

אלפרד נראה מתלבט מעט.

לאחר כמה שניות דניאל חוסכת לו את ההתלבטות. היא מתקרבת לשלט של הטלויזיה ומדליקה אותה. אלפרד מביט בה מופתע תחילה, אך במהרה הוא מעביר את תשומת לבו לסאלח.

שוב מנחת תכנית הלייף סטייל נשמעת. שוב הדיאלוג הטלויזיוני בולע את קולות הנעשה על הבמה.

אורח: אנחנו מדברים פה על גוונים של חיים, על מידה של חיים, אנחנו מדברים פה על החיים עצמם...

אלפרד מניף את האקדח שלו לעבר סאלח.

אורח: ...כי אי אפשר להתעלם מהחיים עצמם, מהנוכחות של החיים, מהקיום הממשי, מהמודעות לקיום הממשי, מעצם הקיום שבתוכנו....

סאלח נראה אומר "לא" שלוש פעמים לפני שאלפרד יורה שלושה כדורים בגופו.

מנחה: אז מה עושים?

אורח: אנחנו מפנים את המבט שלנו פנימה ולא החוצה, מביטים פנימה אל הגוונים של החיים. אנחנו לא בורחים מהכאב, אנחנו מחבקים אותו...

מנחה: את הכאב.

סאלח מתפתל על הספה ונופל על הרצפה.

אורח: ואז, כשאנחנו מביטים פנימה, אל הכאב, אל כל מה שקיים בתוכנו, הטוב והרע, אנחנו עוצרים את האוטומטיות המעיקה של המציאות, את ההתמכרות שלנו לפעולות חיצוניות, את ההתמכרות שלנו להתנגדות...

עומאר נראה צועק נחרד, אלפרד מכוון לעברו את האקדח. עומאר שותק.

אורח: אנחנו מסרבים לדפוק את הראש בקיר, כי הקיר לא יישבר...

מנחה: הראש.

אורח: הקיר.

מנחה: וההתנגדות.

אורח: ההתנגדות הורגת.

אלפרד סוגר את הטלויזיה. הוא מפנה את מבטו לדניאל שנסוגה אחורה, מזועזעת. אקדחו עדיין מכוון לעומאר.

שקט.

אלפרד בוהה ברצפה לכמה שניות. בסופה של שתיקה ארוכה, הוא מתרומם ומדדה לעבר חדר השינה.

אלפרד: השקעתי פה יותר מדי בשביל לברוח. (מושיט לה את האקדח) קחי את זה.

אלפרד הולך לעבר חדר השינה.

דניאל: לאן אתה...

אלפרד: אני הולך לעשות טלפון.

דניאל לא נותנת לו לעזוב אותה. אלפרד רוכן אליה, לוחש לה כמה מילים לאוזן. היא מביטה בו, לוחשת לו חזרה. הוא נותן לה את האקדח.

אלפרד: קחי, (מצביע על עומאר) אם הוא יעשה משהו אז... את יודעת, (מביט על האקדח) תשתמשי בזה.

אלפרד נעלם לחדר השינה.

שקט.

עומאר מביט בגופתו הטרייה של סאלח. הוא רוכן לעברו, הופך את גופתו.

דניאל נשארת לשבת, בוהה קדימה, עדיין המומה.

דניאל: לא הייתם צריכים לבוא לפה.

עומאר: בני זונות, שרמוטות. אתם עוד תשלמו על זה.

דניאל לא משיבה.

עומאר: הוא היה בן עשרים ושמונה.

דניאל: גם אני בת עשרים ושמונה.

עומאר (בוכה): לא הורגים ילד בן עשרים ושמונה.

דניאל: גם לא אונסים ילדה בת עשרים ושמונה.

עומאר: הוא לא אנס אותך.

דניאל: הוא היה משכיב אותי.

עומאר (סימולטני, באותו הזמן): לא...

דניאל: הוא היה מוריד לי את הבגדים, אתה היית תופס את הידיים שלי בזמן שהוא היה מטפס עלי.

עומאר (באותו הזמן): לא, לא, לא... בחיים לא.

דניאל: הוא היה מוריד את המכנסיים שלו ואתה היית מסתכל עליו עושה את זה ואז היית מביט עלי...

עומאר (באותו הזמן): הייתה לו בחורה, לסאלח.

דניאל: ולא היית עושה שום דבר חוץ מלהחזיק לי את הידיים...

עומאר (באותו הזמן): הם היו אמורים להתחתן...

דניאל: ואז, כשהוא היה גומר...

עומאר (באותו הזמן): הייתה לו אימא, אבא, משפחה, תוכניות...

דניאל: הוא היה מפנה לך את הדרך ואז אתה היית מוריד את המכנסיים...

עומאר (באותו הזמן): הוא היה בן אדם טוב.

דניאל: ותוקע את הזין שלך בתוכי.

עומאר (באותו הזמן): אנחנו אנשים טובים...

דניאל: היית מצטרף לחגיגה...

עומאר (באותו הזמן): לא מושלמים, אבל טובים.

דניאל: ואז אולי הייתם גם הורגים את אלפרד...

עומאר (באותו הזמן): לא, לא, לא...

דניאל: כן, כן, כן. אתם הייתם משאירים אותי לשכב לצדו בזמן שאתם שורפים את הבית הזה... כמו שעשיתם בעזה.

עומאר: אני לא מעזה. אני מפה.

דניאל: אז אם הייתי מבקשת מכם בנימוס שלא תאנסו אותי הייתם מפנים לי את הדרך?

עומאר: אנחנו לא אויבים.

דניאל (מתעלמת ממנו, ממשיכה): היינו יושבים לכוס קפה וצוחקים על העניין? הדבר היחידי שהציל אותי זה האקדח של אלפרד. רק האקדח...

עומאר: מי שמת בסיפור הזה זה החבר שלי.

דניאל: אל תפרצו לבתים של אחרים.

עומאר: אז גם לי מגיע למות?

דניאל: יכול להיות.

שקט. דניאל מפנה את מבטה לאלפרד בחדר השינה. עומאר מתרומם ומתבונן בדניאל.

דניאל: מה?

עומאר מתקרב לעבר דלת היציאה צעד אחרי צעד.

עומאר: תני לי לצאת מפה.

דניאל נדה בראשה.

עומאר: מה הוא כבר יעשה? תוך שנייה אני כבר לא פה.

דניאל: ואז אתה מביא את כל החברים שלך.

עומאר: לא.

עומאר הולך באיטיות לעבר דלת הכניסה, עוד צעד ועוד צעד.

עומאר: זה לא מאוחר מדי, רק תני לצאת מפה.

דניאל: תתרחק מהדלת.

עומאר: בבקשה.

דניאל מפנה לעברו את האקדח.

עומאר: את לא תהרגי אותי.

דניאל: תעצור אמרתי.

עומאר: רואים עליך. את לא מסוגלת. זה לא את. בבקשה, דניאל.

דניאל (צועקת): אלפרד ... אלפרד !!!

אלפרד מגיע. עומאר נעצר, מניף את ידיו באוויר.

עומאר: בסדר, בסדר.

אלפרד: מה קורה פה?

עומאר: לא קרה כלום.

דניאל: למה לאלפרד אתה מקשיב ולי לא?

עומאר: הכול בסדר, לא עשיתי שום דבר.

אלפרד: תחזור לשבת.

דניאל: כן, תחזור לשבת!!!

עומאר נסוג. הוא מתיישב ליד גופתו של סאלח על הכורסא. אלפרד יושב על הכורסא.

אלפרד: בואי מתוקה.

דניאל מתקרבת אליהם.

אלפרד: תביאי לי את האקדח.

דניאל מביאה לו את האקדח.

אלפרד: שבי.

דניאל מתיישבת.

שקט.

אלפרד בוהה קדימה, עומאר מביט בו, מבולבל.

עומאר : מה עכשיו?

אלפרד : מחכים.

דניאל : למי התקשרת?

אלפרד : אל תדאגי בייבי, הכול בסדר.

שקט.

אלפרד : בינתיים... בואו נרגע.

שקט ארוך שאותו אלפרד מפר.

אלפרד : בואו נשמע מוסיקה.

אלפרד לוקח את השלט ומכוון אותו לטלוויזיה.

עומאר (מבוהל) : לא! לא! לא!!!

אלפרד : אל תדאג, זה משהו אחר לגמרי.

אלפרד מכוון את השלט קדימה. מוסיקה מזרח תיכונית נשמעת.

אלפרד : תקשיב לזה. השיר הכי יפה שלו.

אייל גולן נשמע שר את שירו המפורסם "מציאות אחרת".

במהלך כל השיר, אלפרד בוחה קדימה, נראה נרגש מהשיר המלנכולי של גולן. דניאל בוחה גם היא קדימה, נראית לחלוטין הלומת קרב.

רק עומאר מביט על הנעשה בבלבול, לא מבין את הסיטואציה. ובינתיים, אייל גולן שר, הדמויות שומעות את השיר מהתחלתו ועד סופו, כל אחד עסוק בענייניו.

אייל גולן (שר את שירו "מציאות אחרת"): נפגשנו מאוחר מדי, אמרת לי שאת מאוהבת, שבנית אתו בבית, שטוב לך אתו ואולי מאוחר מדי. נפגשנו מאוחר מדי, ראיתי שגם את נסערת, רעדת מעט כשהיבט בעיני אך אולי מאוחר מדי. אולי בזמן אחר, אולי במציאות אחרת, תהיי בשבילי, בשבילי מאושרת, ויופיך ילטף את חיי אך אולי מאוחר מדי. אולי בזמן אחר, אולי במציאות אחרת, תהיי בשבילי, בשבילי מאושרת ויופיך ילטף את חיי אך אולי מאוחר מדי. נפגשנו מאוחר מדי, איך העזנו לקום וללכת, כי פגישה כמו זאת לא מקרית בוודאי ואולי, מאוחר מדי. אולי בזמן אחר, אולי במציאות אחרת...

בשלב מסוים במהלך השיר (בחלקים המרגשים יותר שלו) עומאר פורץ בבכי חרישי, מיואש, מביט בגופתו של סאלח. דניאל עדיין נשארת אפאטית לחלוטין למצב. אלפרד מדקלם ממילות השיר, גם בעיניו מבצבצות דמעות של עצב (אך יותר מחיבור רגעי לשיר מאשר קינה על מות סאלח או, לחלופין, על המצב).

אלפרד: לא יפה? "נפגשנו מאוחר מדי, איך העזנו לקום וללכת, כי פגישה כמו זאת, לא מקרית בוודאי, ואולי מאוחר מדי... אולי בזמן אחר, אולי במציאות אחרת... " הוא כותב עלינו, אייל, וזה בכלל שיר אהבה. (לעומאר) אתה יודע שהוא היה אמור לשיר בחתונה שלנו? אייל גולן. כבר סגרנו על הכל, מחיר, תאריכים, הכל. אבל אז הוא הסתבך בעניינים שלו והחליט לא לבוא. חבל. סתם יורדים עליו, בן אדם מקסים. אני מכיר אותו, באמת שבן אדם מקסים.

אלפרד בוהה קדימה, נראה מבולבל.

אלפרד: איפה היינו?

הוא מביט סביבו עד שעניו נתקלות בגופתו של סאלח. אלפרד נזכר בנושלוטיות.

אלפרד: אהה, כן. אני בכלל באתי לפה בגלל שאני אוהב ערבים, לא רציתי להעיף אף ערבי מהאדמה הזו. להפך, רציתי ליצור פה גן עדן נחמד, דווקא עכשיו... עם יהודים וערבים ביחד... דו קיום... דניאל אמרה לי שאני תמים, אבל אמרתי לה חכי ותראי, הניסוי יצליח, **במיוחד** עכשיו... אני ההרצל של הדו קיום... אבל מה? מאז שאני פה משתינים עלי בקשת. אל תבין אותי לא נכון, אני עדיין מאמין בחזון הזה...

שקט. עומאר לא משיב.

אלפרד: אבל אתם, אתם מורידים את הערך של הנכס ולמה? אתם יודעים כמה כסף הייתם מרוויחים אם לא הייתם עושים את השטויות שלכם? המקום הזה, עוד ארבע שנים לא היית מכיר את המקום הזה. אבל אתם לא מסוגלים להסתכל על דברים ברמת הפוטנציאל, זה לא בדי. אן. איי. שלכם, עם כל האלימות פה...

עומאר עדיין שותק.

אלפרד: אנחנו גרים במדינה עם חוקים.

עומאר: להרוג את סאלח זה חוקי?

אלפרד: הוא נכנס לבית שלי, ניסה לאנוס את אשתי ואיים עלי שהוא או החברים שלו יהרגו אותי ואת היפה שלי. לא בן מוות החבר שלך?

עומאר: רצחת אותו.

אלפרד: הוא היה צריך לדעת לסתום את הפה, כמוך...

עומאר: כמוני?

עומאר מתרומם, עצבני.

אלפרד (מביט בעומאר): תחזור לשבת.

עומאר עדיין עומד.

אלפרד: תחזור לשבת אמרתי.

עומאר עדיין עומד.

אלפרד: שב!!

עומאר: קרא למשטרה.

עומאר מתקרב בצעדים איטיים לעברו של אלפרד.

עומאר: נו, תקרא למשטרה...

אלפרד: אתה חירש? שב...

עומאר: תהרוג אותי.

אלפרד מתרומם, מניף לעברו של עומאר את האקדח.

אלפרד: שב אמרתי.

עומאר: יאללה, תלחץ...

אלפרד מתרומם, מניף את האקדח לעברו של עומאר.

עומאר (צועק): תלחץ אמרתי.

אלפרד: אל תבחן אותי.

דניאל: תירה בו...

אלפרד מביט על דניאל, מופתע.

דניאל: מה אתה מסתכל עלי? תירה בו.

אלפרד מחזיר את מבטו לדניאל.

אלפרד: עומאר... תתרחק ממני.

דניאל: תירה בו!!!!

עומאר: ממה אתה מפחד?

אלפרד מקרב לעברו את הנשק.

דניאל: סיים את זה!!!

עומאר כבר ממש עומד מול קנה אקדחו של אלפרד.

עומאר: תירה!!!!

ידיו של אלפרד רועדות.

עומאר: נו!!!!

עומאר מתכופף וחובט בידו של אלפרד. האקדח נופל.

דניאל צועקת בבהלה. אלפרד מתקרב לאקדח אך עומאר מפיל אותו על הרצפה. אלפרד תופס את בטנו, נאנח מכאבים. עומאר רץ לעבר האקדח ומרים אותו.

דניאל: אלפיי!!!

עומאר מתקרב מיד לדניאל ויורה בה מטווח אפס שלושה כדורים.

שני הגברים מביטים עליה המומים. היא תופסת את בטנה המדממת, מדדה לעברו של עומאר. היא צועקת זעקת כאב ונופלת על הרצפה, בסמוך לגופתו הנעלמת של סאלח. אלפרד שוכב ליד, חסר אוניס.

עומאר מביט על גופתה של דניאל, נחרד. לבסוף הוא מפנה את מבטו לאלפרד.

אלפרד: דני!!!

עומאר: קום!!

עומאר מניף לעברו את האקדח.

שקט.

עומאר מתקרב לאלפרד ומכוון לעברו את קנה האקדח.

עומאר: קום, יא איבני שרמוטה. קום.

שנייה לפני שהוא לוחץ על ההדק, קולו של וויליאם נשמע.

וויליאם (מופתע): עומאר?

עומאר ואלפרד מפנים את מבטם המבוהל לוויליאם, שעומד בכניסה לבית.

הוא נכנס פנימה, סוגר את הדלת. בהתחלה הוא רואה את גופתה של דניאל, אך כשהוא נכנס יותר לתוך שטח הבית, הוא מבחין, המום, גם בגופתו של סאלח.

עומאר: هو قتل صالح (הוא הרג את סאלח).

וויליאם: حدا اتصل بالبوليس (מישהו קרא למשטרה)?

עומאר נד בראשו.

וויליאם רוכן ליד גופתו של סאלח.

וויליאם (לאלפרד): שב על הכיסא.

אלפרד: אני... לא... רוצה...

וויליאם (מסמן על הכורסא, מדבר בעדינות מצמררת): אלפרד, שב בבקשה.

אלפרד מתרצה ומתיישב על הכורסא. עומאר חוזר, פניו שטופות.

וויליאם: אתה רוצה משהו לשתות?

אלפרד (נד בראשו): לא רוצה שום דבר.

וויליאם: תן לו משהו. תן לו ספרייט. הוא אוהב ספרייט.

שקט.

וויליאם: شو بتستنا؟ جيله اشي يشرب (נו, מה אתה מחכה? תביא לו משהו לשתות)...

עומאר חוזר למטבח.

וויליאם (לעומאר): حدا سمعكم (מישהו שמע אתכם)?

אלפרד: וויליאם.

עומאר: לא (לא).

וויליאם: متأكد (אתה בטוח)?

אלפרד: תקשיב לי, שניה, וויליאם.

עומאר: אה (כן).

אלפרד: וויליאם!!

עומאר חוזר עם המשקה. הוא נותן אותו לאלפרד.

וויליאם (מצביע על הגופה של דניאל): **انت قتلت الصبييه (אתה) הרגת את האישה?**
אלפרד: הוא הרג אותה. הם ניסו גם לאנוס אותה.

וויליאם מביט בעומאר, שמיד משפיל את מבטו לרצפה.

וויליאם: **ولك شو عملت (מה עשית)? ولك شو عملت (מה עשית)??**
אלפרד (לעומאר): מה הוא אמר? (פונה לויליאם) וויליאם, דבר איתי, בוא נדבר.
וויליאם (מצביע על אלפרד): **هو قتله (הוא ירה בו)?**

עומאר מהנהן.

אלפרד: אני ואתה...

וויליאם: **وأنت (אתה לא)...**

אלפרד: וויליאם???

וויליאם (ממשיך להתעלם מאלפרד, לעומאר, רותח מזעם): **تطلع عليّ (תסתכל עלי)!!**

עומאר מסתכל על וויליאם.

וויליאם: **تعال لهون (בוא לפה).**

עומאר מתקרב לויליאם. הוא עוצר בסמוך אליו, עיניו מושפלות.

וויליאם: **تطلع عليّ بقلك (תסתכל עלי, אמרתו).**

עומאר מפנה לעברו את מבטו. וויליאם נותן לו מיד סטירה על לחיו.

וויליאם: انت فاهم شو عملت (אתה מבין מה עשית)?

עומאר מהנהן.

וויליאם: اغتصبتموا الصبييه (אנסתם את האישה)?

אלפרד: הם נכנסו לפה, הם פגעו בנו, אני לא התחלתי את המלחמה הזו.

עומאר: محداش طب فيها (לא נגענו בה).

וויליאם סוטר לעומאר.

וויליאם: تكذبتش (אל תשקר לי).

עומאר: صالح طب فيها وهذا اللي فيقهم بس بالغلط (סאלח נגע בה, זה מה שהעיר אותם. הוא לא התכוון, זו הייתה טעות).

וויליאם מפנה את מבטו לאלפרד שנראה רועד, מפוחד.

אלפרד: וויליאם, בוא נדבר. אנחנו יכולים לדבר, בבקשה? דבר איתי.

וויליאם: למה קראת לי?

אלפרד: אני... הוא... והיא...

וויליאם: מה?

אלפרד: לא הייתה לי ברירה, הייתי חייב להרוג אותו... הוא איים לי על ה... הוא נכנס לפה... (מביט על עומאר) אבל עם עומאר... לא ידעתי מה לעשות אתו.

וויליאם: היית צריך להרוג גם אותו... כמו שהבטחת.

אלפרד: אתה מכיר אותו?

וויליאם: סאלח היה הבן של אחותי. (מצביע על עומאר) האהבל הזה הוא הבן שלי.

אלפרד מביט בויליאם מפוחד.

וויליאם יושב על הספה שליד הכורסא.

אלפרד: זה לא חייב להיגמר ככה.

וויליאם: אז איך זה יכול להיגמר? אני אלך מפה ואכנס לתוך המיטה, עומאר ילך מפה וייכנס לתוך המיטה שלו ואתה תיכנס לתוך המיטה ויהיה לכולנו לילה טוב? וכשנתעורר בבוקר אתה תתקשר לאמבולנס והם יבואו וייקחו את אשתך ואת הבן של אחותי וכל אחד ייקבר ויהיה מאוד מרגש וככה נמשיך בחיים שלנו? אתה בבית הזה, אני בבית שלי ועומאר איפה שעומאר יהיה? ואז כשנפגש ברחוב נברך האחד את השני בסבאח אל ח'יר? ואולי גם נשתה קפה ביחד לפעמים? נעלה זיכרונות?

אלפרד: זה לא קשור אליך, וויליאם, מה שקורה פה.

וויליאם שותק, נראה עדיין מתלבט לגבי הצעד הבא.

אלפרד: קח ממנו את האקדח ותלך מפה. קח אותו אתך. אני אגיד להם שזה היה סאלח, רק סאלח.

וויליאם בוהה ברצפה, עדיין מחשב את צעדיו.

עומאר: يَا بَا (אבא).

וויליאם הגיע להחלטה. הוא פונה לעומאר.

וויליאם: اعطيني الفد (תביא את האקדח).

עומאר נותן לויליאם את האקדח.

וויליאם: روح نام وتعال عندي بكرة الصبح (לך לישון ותבוא אלי מחר בבוקר).

עומאר מתרומם, הוא מתכוון ללכת.

עומאר: بدك تقتله (אתה הולך להרוג אותו)?

אלפרד: מה זה אומר, (בערבית עילגת) اقتله (להרוג אותו)?

וויליאם מהנהן לעומאר.

אלפרד: היי!!! מה זה אומר, اقتله (להרוג אותו)? אתה הולך לגמור אותי?

וויליאם: قديش الساعة (מה השעה)?

עומאר (מביט בשעונו): ثلاثة ونص (שלוש וחצי).

אלפרד: וויליאם, תקשיב לי, וויליאם...

וויליאם: معاي كفاي وقت (יש לי מספיק זמן).

עומאר: لا بتقدرش (לא, אתה לא יכול).

וויליאם: شو (מה)?

אלפרד: לכו מפה...

עומאר: انت مش قاتل ، يابا (אתה לא רוצח, אבא).

אלפרד: ...פשוט תלכו מפה...

עומאר: هذا مش انت، انت مش هيك (זה לא אתה, אתה לא יכול)...

אלפרד: ...אתם לא תראו אותי שוב, אני מבטיח לך.

עומאר: يابا رد عليّ (אבא, תקשיב לי)!!!

וויליאם: انت اهل ولا (אתה מטומטם)? جاوبني انت اهل (תענה לי, אתה מטומטם)? , قتلنتو الصييه (הרגת ילדה קטנה... מטומטם).

אלפרד: וויליאם!!! דבר איתי!!! לא אתו. **איתי** תדבר.

עומאר: بالغلط (זה לא היה בכוונה).

וויליאם: انقلع من هون (עוף מפה אמרתי)!!

אלפרד: רגע, רגע, רגע... וויליאם, תקשיב לי שנייה.

וויליאם: انا بدبر حالي (אני אסדר את העניינים).

עומאר הולך לעבר דלת הכניסה.

אלפרד: זה לא חייב להיגמר ככה.

עומאר מסתובב חזרה לויליאם.

עומאר: לא!!!

וויליאם: شو قلت (מה אמרת)?

עומאר: לא!

וויליאם: לא?

עומאר סוגר את הדלת, נשאר בפנים.

עומאר: הוא הרג את סאלח, אני הרגתי לו את האישה... לא מספיק?

וויליאם: وشو بدك نعمل (אז מה אתה רוצה לעשות)?

עומאר: אני אברח (אומר בעברית).

וויליאם: شو تברح لوين (לאן תברח, לאן)?

עומאר: عالاردن، الليله بطلع عالاردن (אל עמאן, אל ירדן. אני אסע לירדן. הלילה, עוד הלילה).

וויליאם ממשיך ללכת לעברו, עומאר מקיף את הספה.

וויליאם: وبعدين (ואז מה)?

אלפרד: היי!!!

וויליאם: بتروح عالسجن (אתה הולך לכלא)...

אלפרד: קח את הבית הזה, וויליאם...

וויליאם: بتعرف شو يعني (אתה יודע את זה)?

אלפרד: הבית הזה שלך...

וויליאם: كل عمرك بتضل بالسجن (עד סוף החיים שלך אתה תהיה בכלא)...

אלפרד: אני נותן לך בית. בית שלם. רק שלך.

וויליאם: فكرك بأمك (תחשוב על אימא שלך)...

אלפרד: וויליאם!!!! דבר איתי!!!

וויליאם (לעומאר): قتلت البننت شو نعمل اسا (הרגת את הילדה, מה נעשה עכשיו)?

עומאר נד בראשו, מבטו קפוא, אפאטי.

אלפרד מתרומם.

וויליאם: שב.

אלפרד: תן לי ללכת. אני אצא מפה, אפנה לכם את השכונה. רק תן לי ללכת.

וויליאם: שב אמרתי!!!

אלפרד חוזר לשבת.

אלפרד (מפּוּחַד): אתה לא חייב לעשות את זה.

עומאר: **بدك تقتله** (אתה הולך להרוג אותו)?

וויליאם: צא החוצה!!

אלפרד: וויליאם? אני מתחנן. וויליאם...

עומאר: **استنى شوي** (חכה שנייה).

עומאר לוקח את השלט של הטלוויזיה ופותח אותה. תוכנית לייף סטייל נשמעת ברקע, עומאר מגביר את הווליום.

התוכנית בולעת את רעשי הפעולות על הבמה.

מנחה: שוב שלום לכל הצופים שלנו בבית ונגיד גם שלום למיקי... מה נשמע, מיקי?

מיקי: אהלן וסהלן, אהובה שלי, מה שלומך?

מנחה: מצוין, אנחנו רוצים לדבר היום על עידן חדש בעולם האיפור.

אלפרד מניף את ידיו, מפוחד, לעברו של וויליאם. וויליאם מניף לעברו את האקדח.

מיקי: טוב, אז בואו נתחיל בשיעור קטן בהיסטוריה של האיפור...

וויליאם עדיין מכוון את האקדח לאלפרד. וויליאם מתקרב אליו, אלפרד עוצם את עיניו, רועד מפוחד.

מיקי (ממשיד): היו היה עידן רחוק שנעלם מאיתנו, כאשר היית הולכת לחתונה וכולם, לא משנה מי מה מו, היו יוצאים אותו הדבר...

וויליאם עדיין עומד לפניו, מביט בו, לא זז.

מיקי: אבל העידן הזה, מתוקות שלי, חלף. אם הגזמת עם המסקרה, רואים את זה, אם פוצצת את עצמך בנצנצים, רואים את זה חמודה. אנחנו נמצאים בעידן ההיי דפינישן... במיוחד אצל מגלומני אינסטוש כמוני.

וויליאם עדיין עומד מול אלפרד, האקדח שלו עדיין מכוון לחזה של אלפרד. ידיו רועדות, האקדח עדיין לא יורה. אלפרד פותח את עיניו, מביט בויליאם. מיקי והמנחה ממשיכים בשלהם.

מנחה: אז איך אני אראה טוב בעידן הדיגיטלי כאשר למעשה בתקופה שלנו רואים הכול?

מיקי: אנחנו נכין את העור עם קרם פנים מתוך הקפדה על חומרים עדינים ומתוך מודעות לתנאים הקיימים של העור.

כל הדמויות – וויליאם, אלפרד, עומאר – עומדות קפואות במקומן.

האקדח מכוון, וויליאם מוכן לירות, אלפרד השלים כבר עם גורלו. האורות יורדים בהדרגה.

מנחה: מה עם אלה שיש להם פיגמנטציה מאוד קשה?

מיקי: לוקחים מברשות גדולות של סומק, כשהפודרה מפדרת והצלליות מספקות את הברק הנכון.

מנחה: ומה עם בחירת הצבע?

מיקי: שאלה מצוינת, אחובה. צריך להבין בסופו של דבר שהפטנט הוא להכחות את הכחה. בכלל, כדאי לבחור את המספר הכחה ביותר שיש, לכסות את הכחה בכחה ולתת נקודות אור במקומות הנכונים ובמינון הנכון.

מנחה: מהמם.

מיקי: פעם באמת לא היו רואים דבר, אבל כיום כוכבות בלונדיניות בישראל, ואני יכול לתת לך שמות חמודה שלי, שמות טונה של פודרה מתחת לעיניים. (צועק למצלמה) כולם רואים את זה, מתוקות...

מנחה: מה שנקרא, "תם עידן".

מיקי: לגמרי. איטס טוטאלי אובר בייבי.

מנחה: ממש אובר.